

மஸ்ஸிக

ஆசிரியர்: டொமனிக் ஜீவா

மார்ச் 1971

கலை, இலக்கிய மாத இதழ்

தேசிய ஒருமைப்பாடும் கலை இலக்கியப் பரிவர்த்தனையும்

வேறெந்தக் காலத்தையும்விட இன்று தேசிய ஒருமைப்பாடும் ஐக்கியமும் மிக மிகத் தேவை.

தேச விரோத சக்திகளும், பிற்போக்கு வாதிகளும் இன வெறியர்களும் மக்களைச் சுரண்டிக் கொழுத்த திமிங்கிலங்களும் தேசத்தின் முன்னேற்றத்தை தடுத்து நிறுத்தக் கூட்டு மோசடியில் இறங்கியுள்ளனர். இக் கூட்டத்தில் தேசிய ஒருமைப்பாட்டை பேணிக் காப்பதென்பது நமது தாய்த் திருநாட்டை ஓநாய்க் கூட்டத்திடமிருந்து பாதுகாப்பதற்குச் சமமானதாகும்.

தேசிய ஒருமைப்பாடு ஒருங்கிணைவதற்கு கலைஞர்களின் பங்கு மிகப் பெறுமதி வாய்ந்தது. தேசிய ஒற்றுமையைப் பேணிப் பாதுகாப்பதில் எழுத்தாளர் சக்தி மிகப் பயனுள்ள தொண்டு.

உலக மொழிகளின் சகல எழுத்தாளர் படைப்புக்களையும் அன்றாது சிருஷ்டி விமர்சனங்களையும் அறிந்து — தெரிந்து வைத்துள்ள ஈழத்துத் தமிழ் எழுத்தாளனுக்கு நிலப்பரப்பாலும் அரசியலாலும், பொருளாதாரத்தாலும் ஒருங்கிணைக்கப்பட்டுப்பக்கத்தே வாழும் சிங்கள சகோதரக் கலைஞர்களையும் அவர்தம் கலைப் படைப்புக்கள் பற்றியும் தெரியவிலையென்றால் இது எவ்வளவு அறிவு குனியமான நிலை! அதேபோன்று ஆங்கில, பிரெஞ்சு, ரஷ்ய இலக்கியங்களையும் அவற்றின் ஆசிரியர்களையும் தெரிந்து வைத்துள்ள சகோதர சிங்களக் கலைஞர்கள் தம்முடன் தாமாக வாழும் தமிழ்ச் சகோதரர்களின் கலை இலக்கியங்களைத் தெரிந்து வைத்திருக்க விலையென்றால் அது அவர்களது மொழிக்கு மாத்திரமல்ல, ஒரு பெரிய தேசிய நஷ்டமுமாகும்.

எனெனில் ஈழத்தில் இரு மொழிகளிலும் உள்ள கலைஞர்களின் பிரச்சினைகளில் பல இருவருக்கும் பொதுவான பொதுப் பிரச்சினை என்பதை நாம் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகின்றோம்.

இப் பொதுப் பிரச்சினைகளை வென்றெடுப்பதற்காக வேண்டியாவது நாம் இரு இனக் கலைஞர்களும் ஒன்றுபட்டுப் போராடுவது அத்தியாவசியம்.

இதற்கு ஒரே வழி தேசிய ஒருமைப்பாடும், இன ஐக்கியமும், பரஸ்பரம் ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து கொள்வதுமாகும்.

இரு வேறு நாடுகளுக்குள் நட்புறவுச் சங்கம் அமைவதுபோல இத் தேசத்தில் இரு இனங்களுக்குள்ளும் நட்புறவுச் சங்கங்கள் ஏற்படுவது அவசியம். கலைஞர்கள் இதற்காகக் கலைப்பாலம் சமைக்க ஒருங்கு கூட வேண்டும். ஏனெனில் கலைக்கு மக்களை ஒருங்கிணைக்கும் அபார சக்தி உண்டு. அந்த ஆக்க சக்தியைப் பயன்படுத்தி இத் தேசியத் திருத் தொண்டை நிறைவேற்ற இரு பக்கத்துக் கலைஞர்களும் முன்வர வேண்டும்.

மக்கள் பெற்றெடுத்துத் தந்துள்ள வெற்றியை உருக்குலைப்பதற்கும் சிறுமைப்படுத்தித் திசை திருப்புவதற்குமாக திட்டமிட்டுச் செயற்படும் ஒரு தப்பிலிக் கூட்டம் பிற்போக்குக் கூட்டணி அமைத்துச் செயற்பட்டு வருகின்றது.

எனவே மக்களை நேசிக்கும் கலைஞர்கள் மிக விழிப்பாக இருக்க வேண்டும். உருக்குப்போன்ற தேசிய ஒற்றுமையைக் கட்டி வளர்க்க முன்னணியில் திகழவேண்டும் மக்கள் கலைஞர்கள்.

எழுதுவதுடன் மாத்திரம் அவனது கடமைகள் முற்றுப் பெற்று விடவில்லை. கண்ணும் கருத்துமாக இருந்து நடைமுறையில் செயல்படும் செயலாளனாகவும் இயங்க வேண்டும். பாமர மக்களை விழிப்புடன் வைத்திருக்கப் பாடுபட வேண்டும். மக்களுக்காக எழுதுவதென்ற கோஷம் மக்களைப்பற்றி எழுத வேண்டும் என்பதற்காக மாத்திரமல்ல; இலக்கியம் செய்யப்படும் அப் பாமர சனங்களின் பொது நன்மைக்காக முடியுமானால் மரணிக்கவும் சித்தமாக இருக்க வேண்டும்.

இந்தத் தேசத்தில் சோஷலிஸம் என்ற சொல் வாய்ப்பாட்டு மந்திரமாகிவிட்டது. படு சந்தர்ப்பவாதிகூட சோஷலிஸம் பேசத் தலைப்பட்டு விட்டான். இது ஒரு வழியில் முன்னேற்றம்தான். ஒரு காலத்தில் சோஷலிஸத்தை பயங்கர பூதமாகச் சித்திரித்துக் காட்டி மக்களைப் பேய்க்காட்டி வந்தார்கள். காலம் மாறிவிட்டது. இன்று தம்மை முன்னோடும் சோஷலிஸ்டுகள் என விளம்பரப்படுத்திப் பொது சனங்களை அணைப்பப் பார்க்கின்றார்கள். முடிவில் பொது மக்கள் இவர்களுையே அணைப்பிவிடுவார்கள். அந்தளவிற்கு சோஷலிஸம் என்ற தத்துவத்தின் பயனைப் பற்றி அறியாது போனாலும் பயம் குறைந்து போய்விட்டது. இது ஒரு முன்னேற்றம்.

இந்தச் சரக்கு இலக்கிய உலகிலும் விலை போகும் என்பதைப் புரிந்து கொண்டுள்ள சில சிங்கள—தமிழ் எழுத்தாளர்களும் மக்கள் இலக்கியம் — சோஷலிஸம் எனக் கூப்பாடு போடக்கிளம்பி விட்டனர்.

எனவேதான் நாம் எச்சரிக்கையை அதிகப்படுத்த வேண்டும். கவனமாக இனங்கண்டு ஒதுக்கப் பழக வேண்டும்.

உண்மையான தேசிய ஒருமைப்பாட்டை விரும்பி இன ஒற்றுமையை நிலைநாட்டத் தனது சகல சக்திகளையும் திறமையையும் எவ்நொருவன் பயன்படுத்த முனைந்து முன்வருகின்றானோ அவன் சோஷலிஸத்தில் நம்பிக்கை கொண்டவன் என நாம் வரையறுக்கலாம்.

எவ்நொருவன் பாமர மனிதனை நேசிக்கப் பழகுகின்றானோ, எவனைப் பாமர மக்கள் தங்களில் ஒருவன் என நேசிக்கின்றனரோ அவன் சோஷலிஸம் என வாயால் பேசிக்கொள்ளாது போனாலும் அந்த அணிக்கு மக்களைத் திரட்டும் பெரும் பணியில் தன்னையும் ஓர் அங்கமாக இணைத்துக் கொள்ளுகின்றான்.

இதற்கு மாறாக இன வெறியைத் தூண்டிவிட்டு, மொழிப் பகைமையை உசுப்பி விடும் சுரண்டும் கூட்டத்தின் தொண்டரடிப் பொடி ஆழ்வாராகச் செயற்படும் சில இடுப்பு நொருங்கிப் பொம்மைகளை இனங்காட்டி ஒதுக்கித் தள்ளவும் தேசிய ஒருமைப் பாடு பேணும் கலைஞன் பின்நிற்கக் கூடாது.

இந்த நோக்கத்துடன் யாழ்ப்பாணத்திற்கு வருகை தந்த ஐந்து சிங்கள எழுத்தாளர்களையும் தமிழ்க் கலை—இலக்கிய நண்பர்கள் சார்பில் மனப்பூர்வமாக வரவேற்கின்றோம். இருபக்கத்துக் கலைஞர்களும் மனந்திறந்து விவாதித்து பொது ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சிக்கான ஆக்க திட்டங்களை முன்னெடுத்துச் செல்வார்கள் எனவும் நம்புகின்றோம்.

தேசிய ஒருமைப்பாடு பேணும் இக் கருத்தரங்கிலும் கலந்து ரையாடலிலும் பல தமிழ் எழுத்தாளர்கள் கலந்துகொண்டு சிறப்பித்துள்ளனர். தேசிய ஒருமைப்பாடு பேணுவதில் தமிழ்க் கலைஞர்கள் மனப்பூர்வமாக ஒத்துழைப்பதையே இது காட்டுகின்றது.

ஆக்கபூர்வமான பல ஆலோசனைகள் பலராலும் தெரிவிக்கப் பட்டன. முக்கியமாக தமிழ்—சிங்களப் படைப்புக்கள் பரஸ்பரம் மொழியாக்கம் செய்யப்படவேண்டும் என்பதைச் சகலரும் ஏக மனதாக ஒப்புக் கொண்டனர்.

அடிக் கல் நாட்டப்பட்டு விட்டது நட்பு மாளிகையைக் கட்டியெழுப்ப சகல கலைஞர்களும் சிரமதானத்துடன் ஒத்துழைப்பார்கள் என நிச்சயமாக நம்பலாம். ★

அட்டைப் படம்

அழகு சுப்பிரமணியம்

முதன் முதலில் சந்தித்தேன் பகுதியில் இவரைப்பற்றி 15-6-67 மலிகையில் திரு. இ. ஆர். திருச்செல்வம் எழுதியுள்ளார். இங்கு பிரசுரமாகியுள்ளது அவரைப்பற்றிய ஒரு பேராசிரியர்.

முதன் முதலில் சந்தித்தேன்

டொமினிக் ஜீவா

சென்ற வாரம் நானும் நண்பர் ஏ. ஜே. கனகரட்னாவும் திரு. அழகு சுப்பிரமணியத்தை உடுப்பிட்டிக்குப் போய்ப் பார்த்துவந்தோம். உடல் நலக்குறைவினால் வருந்திக் கொண்டிருக்கும் அவருக்கு எங்களைப் பார்த்ததும் தனி மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டு விட்டது. படிக்க முடியாது; கண்பார்வை மங்கல். அடிக்கடி யாழ்ப்பாணம் வர முடியாது. பிரயாணம் செய்ய உடல் நிலை இடம் தருவதில்லை. 'பேசிப் பொழுதுபோக்கலாம் என்றால் என்னைத் தேடிவந்து இலக்கியம் பேசுவதற்கு ஒருவரும் முன்வருகிறார்கள் இல்லையே!' எனக் குறைப்பட்டுக் கொண்டார், அவர்.

கெவமனைச் சந்தித்தது பற்றியும் பிரபல இந்திய எழுத்தாளர் முல்க்ராஜ் ஆனத்துடன் பேசி மகிழ்ந்தது பற்றியும் இடையிடையே சொன்னார். திரும்பத் திரும்ப இலக்கியப் பிரச்சினை பற்றிய சம்பாஷணைதான்.

10 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் அவர் யாழ்ப்பாணம் முதலாம் குறுக்குத் தெருவில் வசித்துக் கொண்டிருந்த பொழுது பிற்பகல் 6 மணியளவில் பறங்கித் தெருவிலுள்ள 'பிரிமியர் கபே'க்கு அடிக்கடி வருவார். நான், கனகரட்னா மற்றும் ஒரு சில இலக்கிய நண்பர்கள் ஆகியோர் அங்கு செல்வோம். கபே மூடுமட்டும் இலக்கியப் பிரச்சினை பற்றி வாதப்பிரதிவாதங்கள் நமக்குள் நடக்கும். இப்படியே இரண்டு ஆண்டுகள் தொடர்ந்து

தனது இங்கிலாந்து வாழ்க்கைபற்றியும் அங்கு பீட்டர்

நடைபெற்று வந்தன. அக்காலத்தில்தான் நண்பர் கனெஸ் பல தமிழ்க் கதைகளை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து இங்கிலீஸ் பத்திரிகைகளில் வெளியிட்டிருந்தார். செயல்படும் நம்மையெல்லாம் பிடித்து ஒரு சில சாதனைகளைச் செயல்படுத்தி வந்த அக்காலத்தை இன்று நினைக்கும்போது மனசில் ஒரு தெம்பு பிறக்கிறது.

இந்தக் காலத்தைப் பற்றியும் இந்தக் காலத்தில் அறிமுகமான நண்பர்களைப் பற்றியும் நண்பர் அழகு கேட்டார். அவ்வளவு ரூபக சக்தி! தனது கதைகளைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்து உதவிய இலக்கிய நண்பர்களின் சுக சேமங்களையும் விசாரித்தார்.

சம்பாஷணை மல்லிகை சம்பந்தமாகத் திரும்பியது. கடந்த 71-பொங்கல் மலரில் அழகு சுப்பிரமணியம் என்ற தலைப்பில் திரு. வே. சு. மணியம் எழுதிய கட்டுரை பற்றிக் கேட்டார். பல நண்பர்கள் தன்னை இது பற்றி விசாரித்தார்களென்றும் சொன்னார்.

'ஆங்கிலக் கல்வியும் கிறித்தவ சமயமும் யாழ்ப்பாணத்தவரிடையே ஏற்படுத்திய தாக்கங்களின் சாயலைச் சுப்பிரமணியத்தின் ஒவ்வொரு கதைகளிலும் காணமுடியும். வம்பளப் போரின்குழப்பாத்திகளை உயிர்க்களை ததும்பச் சித்திரித்துவிடும் அவர்தம் ஆற்றல் எம்மை மலைக்க வைக்கின்றது. சமுதாயத்தைச் சமுதாயக் கண்கொண்டு பார்ப்பதுதான் இலக்கியம் என்று புதுமைப் பித்தன் சொல்லியது உண்மையாயின் அதற்கு இலக்கணமாகத் திகழ்பவர் அழகு சுப்பிரமணியம் என்று சொல்லி விடலாம்' மல்

லிகை பொங்கல் மலரில் அவரைப் பற்றி வந்த கட்டுரையின் முடிவு வாசகம் இதுதான்.

15 - 6 - 67-ல் வெளிவந்த மல்லிகை இதழில் நண்பர் திருச் செல்வம் 'முதன் முதலில் சந்தித்தேன்' என்ற தலைப்பில் அழகு சுப்பிரமணியத்தைப் பற்றிய கட்டுரை ஒன்று எழுதியிருந்தார். அவருக்குத் தமிழ் சுறுசுறுப்பாக வாசிக்கத் தெரியாது. இருந்தும் தாய்ப் பாஷையல்லவா, தமிழ்? இங்குள்ள சில குறிப்பிடத் தகுந்த எழுத்தாளர்களின் சில சிறுகதைகளைப் படித்துப் பார்த்து மனத்திறந்து அபிப்பிராயம் சொல்வார். ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதைகள் சர்வதேச அந்தஸ்தைப் பெற வேண்டுமாயின் இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் பின்பற்ற வேண்டிய சிறுகதை நுட்பங்களைப் பற்றிச் சாங்கோபாங்கமாக விவரிப்பார். இவரது கருத்துக்களால் பயனடைந்த சிறுகதைஎழுத்தாளர்கள் இன்று யாழ்ப்பாணத்தில் இருக்கிறார்கள். சரியோ தப்போ. தனக்குப் பிடித்த கருத்துக்களை மிகத் துணிச்சலாகவும் உறுதியாகவும் வாதிப்பார். எதிரே இருப்பவர் சாதாரண இலக்கிய ரசிகனாக இருந்தாலும் தனி மதிப்புக் கொடுத்து அவரது கருத்துக்களையும் காது கொடுத்துக் கேட்பது அழகுவின் தனிப் பெருஞ் சிறப்புக்களில் ஒன்று.

அதே கனிவு நிரம்பிய இலக்கிய நெஞ்சத்தைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ள இந்த உலகப் பிரசித்தி பெற்ற எழுத்தாளன் தனிமையில் ஒரு ஈஸிசேரில் நாட்கணக்காக கிடந்து தவிக்கிறார். யாராவது இலக்கிய நண்பர்கள் இப்படி அடிக்கடி வந்து போனால் எனக்கு

மிகவும் உதவியாக இருக்கும்' என மனத்திறந்து சொன்னார் 'பேசிக் கொண்டிருந்தால் நோயாளி என்ற எண்ணத்தையே நான் மறந்து விடுகிறேன்' எனக் குழந்தைப் பிள்ளையின் குதூகலத் தொனியில் கூறினார்.

'எனக்குக் குழந்தைகள் இல்லை. ஆனால் எனது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதிதான் எனது முதற் குழந்தை. இரண்டாவது குழந்தையும் எனக்குச் சமீபத்தில்கிடைக்க இருக்கிறது' என்று ஆங்கிலத்தில் சொல்லிக் கொண்டே பொருள் பொதிந்த பார்வையால் நண்பர் ஏ. ஜே. யைப் பார்த்தார். ஏ. ஜே. என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தார். எனக்கும் பொருள் விளங்கி விட்டது. நானும் சிரித்தேன்.

அவரது இரண்டாவது அன்புக் குழந்தையின் பிரசவத்தைப் பற்றிப் போகும்போதே நானும் நண்பரும் நமக்குள் பேசி முடிவெடுத்துக்கொண்டு போனோம். அச்சகத்தில் ஒரு கணிப்பீடு எடுத்துக்கொண்டு போனோம் 125 பக்கங்கள் உள்ள 2000 பிரதிக்கு அவர்கள் 1950 ரூபா கேட்டிருந்தார்கள். இதை அவரது மனைவியிடம் சொன்னோம்.

'ஐயோ! இந்தப் புத்தகம் வெளிவராது போனால் இவர் தாங்கமாட்டார். எப்படியாவது வேலையை முடிக்கப் பாருங்கள். நான் அதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்கிறேன்' என்றார், மிளில் அழகுசுப்பிரமணியம்.

ஒரு ஆசிரியையால் இந்தப் பொறுப்பை தாங்க முடியுமா என நானும் ஏ. ஜேயும் பேசிக் கொண்டோம். மனைவி சற்று அப்பால் சென்றதும் 'பாவம் அவள்! லோன் எடுத்து வீடு கட்டியாச்சு. எனக்கும் மருந்துச்

செலவு. வீட்டுச் செலவு வேறு. ஏதோ யோசித் துச்செய்யுங்கள்' என்றார் அழகு.

ஆங்கில மொழியின் அருமை பெருமைகளைப் பற்றியெல்லாம் வாய் கிழியப் பேசும் பெருமக்கள் நிறைந்துள்ள இந்நாட்டில் ஆங்கில மொழியிலேயே தனது படைப்புக்களைப் படைத்து கடல் கடந்து தனது பெயரையும் ஈழத்தின் பெருமையையும் நிலைநாட்டியுள்ள ஒரு ஆங்கில எழுத்தாளனது புத்தகத்தைப் போட இங்குள்ள ஒரு பிரபல ஸ்தனுக்கும் வக்கில்லை; வழியில்லை. ஆனால் இங்கிலீஸில் விளாசுத்தள்ள மட்டும் இவர்கள் சளைப்பதில்லை. எவ்வளவு முரண்பாடு; எவ்வளவு வெட்கக்கேடு!

அழகு சுப்பிரமணியம் அவர்களது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதியான 'பெரிய பிள்ளை' ஆறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இலங்கையில் வெளிவந்தபோது பல இலக்கிய விமர்சகர்கள் அப்புத்தகத்தைப் பாராட்டி எழுதியிருந்தனர். அந்த உற்சாகத்தில் தனது இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுதியும் விரைவில் வெளிவந்து வாசகர்களினது ஆவலைப் பூர்த்தி செய்யும் என நம்பும் இவர் தனது தொகுதி வெளிவருவது பற்றியே அடிக்கடி பேசுகின்றார்.

பழைய சோபை குன்றி, நடக்கச் சக்கியற்று நிழலில் ஒரேயிடத்தில் இருந்ததினால் வெளுறிப்போய்க் காட்சிதரும் அவரைப் பார்க்கும் பொழுது திருச்செல்வம் எழுதிய வரிகள் ரூபகத்தில் வராமல்போகாது: 'அழகும் ஆண்மையும் அமையப் பட்டிருந்த நல்ல பருவம். பருவத்திற்கேற்ற நல்ல உருவம்,

உயரத்துக்கேற்ற வளர்ச்சி. வெள்ளையும் மஞ்சளும் கலந்த தாளம்பூ மேனி. அளவிட்டுச் செதுக்கியிருந்த அங்க அவயவங்கள். நிமிர்ந்த நன்னடை. குறுநகை புரியும் கண்கள். ஒரு முறை பார்த்தால் மறுமுறை பார்க்காமல் செல்லமுடியாத உடல் ஆகிருதி... பல சந்தர்ப்பங்களில் நான் இந்த மனிதரை தெருவிலும், நூல் நிலையங்களிலும் பலமுறை சந்தித்திருக்கிறேன். அவரின் கம்பீரமான தோற்றம் என் மனதில் வேரூன்றிவிட்டது. யாழ்ப்பாண நூல் நிலையத்தில் ஒரு நாள் எனது நண்பர் 'இவர்தான் அழகு சுப்பிரமணியம்' எனச் சுட்டிக் காட்டினார்.'

சங்கை செய்யத்தக்க அத்தனை கம்பீரமான உருவம் நோயினால் வாடி, மெலிந்து இருப்பதைப் பார்க்கும்போது மனசில் சங்கடம் ஏற்படத்தான் செய்தது.

ஒரு கலைஞனின் ஆத்மதிருப்தியை நிறைவேற்ற வேண்டியது நமது மிக முக்கியமான கடமைகளில் ஒன்று. எங்கேயோ ஒரு மூலையில் இருக்கும் உண்மை ரசிகர்களின் மனசில் இது போய்த் தொட்டால் போதும். பலதுளி பெருவெள்ளம். உண்மையில் நாம் மனம் வைத்தால் நமக் கெல்லாம் இது ஒரு பெரிய காரியமல்ல. நல்லதைச் செய்தோம் என்ற ஆத்மத் திருப்தியாவது நமக்கு மிஞ்சும். அது மாத்திரமல்ல. தமிழ் இலக்கியத்தின் மீது உண்மையான பற்றும் பாசமும் வைத்திருக்கும் நாம்தான் ஆங்கிலத்தில் எழுதும் அந்தத் தமிழ் எழுத்தாளன் நலன்களின் மீது அக்கறையும் அபிமானமும் வைத்திருக்கின்றோம் என்பதை

நிரூபிப்பதற்காகவும் நாம் உடனடியாகச் செயலில் இறங்க வேண்டும்.

இலக்கியப் பிரச்சினை அவரது குடும்பப் பிரச்சினையல்ல. அது நமது எல்லோரினதும் பொதுப் பிரச்சினையுமாகும். நண்பர் ஏ. ஜே கனகரெட்டி பொறுப்பேற்க அழகுவின மனைவியார் அழகுவின இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுதியின் ஆரம்ப வேலைகளைத் தொடங்கி விட்டார்கள். மல்லிகையின் மூலமாகவோ அல்லது வேறெந்த வழிகளிலோ இதற்கு உங்களினது அன்புக் கரங்களை நீட்டி உதவுங்கள் என உரிமையுடன் கேட்கின்றேன்.

ஒரு சர்வதேசப்புக் கழிப்பெற்ற எழுத்தாளன் இன்னும் இந்த நாட்டில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றார் என்ற உண்மை எத்தனையோ இலக்கிய ரசிகர்களுக்கு தெரியாது. இங்கிலாந்துப் பத்திரிகைகளிலும் இல்லஸ்ட்ரேட் வீக்லியிலும் தனது சிறுகதைகளைப் பிரசுரித்ததினால் ஈழத்துக்கு இலக்கியப் பெருமையைத் தேடித் தந்துள்ளவர் நம்மவர் என்ற உண்மைத் தகவல் தெரியாத இளந்தலைமுறையினருக்கு நாம் நமது கடமையைச் சரிவரச் செய்துள்ளோம் என ஒப்புதல் வாக்குமூலம் கொடுப்பதற்காகவாவது இப் பொறுப்பில் நமது பங்களையும் இணைத்து நாம் செயல்பட முன்வர வேண்டும்.

தவறுவோமானால் பின்னால் நாம் அனைவருமே வருத்தப்படுவோம்! ★

எக்காளம்

.....

வே. குமாரசாமி

விலக்கு வேண்டி வழக்குப் பேசும் விருப்பம் உலகில் எவர்க்கு மில்லை; இந்த நிலைக்குக் கலங்கும் அலைகளின் சுழிப்புகள் மனத்திரை அரங்கில் ஒளிஎறிப் பாகத் தினமும் நிகழும், நொடிக்கொரு நிகழ்வாய்.

சண்டியர் தசையிற் கண்ட வாளிப்பால் கண்ட பாட்டில் கண்கள் பிதுங்கத் தொண்டைத் திருக்கும் தொண்டு நடைபெறும் பாதையில்; இதயம் படபடத் தடிக்க போதையில் ஊத்தைப் பேச்சும் புரளும் வீதியில் தனியப் போய்வரு கின்றேன் அவ் வீதியாற் பலரும் போய் வருகின்றார்.

நேற்று நடந்தது பார்த்து நடந்தேன் ஆற்றலைக் காட்டும் அழகு... நிகழ்ந்தது.....? சும்மா தெருவால் போன ஒருவனை அம்மா! கொடுமை அடித்துப் பறித்தான். சும்மா நானும் பார்த்து நடந்தேன் சும்மா பலரும் பார்த்து நடந்தார்.

விலக்கு வேண்டி வழக்குப் பேசும்
விருப்பம் எனக்கும் முனைக்க வில்லை
ஐயோ அவனின் அழகைகள் இப்பவும்
மெய்சிலிர்ப்புற ஒடுங்கிச் சுருங்க
எம்மாத்திரம் என் நடுங்கவைக் கின்றன

இன்றைக் கென்னன் இப்படிச் கன்ற;
ஒன்றிய உதடுகள் பிரியவாய் பிளந்து
நின்றேன் இவர்கள் பற்களைக் காட்டினார்
நன்று, நன்று பச்சை உண்மை
விலக்கு வேண்டி வழக்குப் பேசும்
விருப்பம் உலகில் எவர்க்கும் மில்லையே!

நானையும் யாருக்கு நடக்குமோ அடிஉதை அவ்
வேளை நானும் படுத்துச் சிரிக்கலாம்
நானே நானும் கண்டும் நடக்கலாம் ஏன்?
விலக்கு வேண்டி வழக்குப் பேசும்
விருப்பம் எனக்கும் முனைக்க வில்லையே
விலக்கு வேண்டி வழக்குப் பேசும்
விருப்பம் உலகிலும் எவர்க்கும் இல்லையே.

வே. சு. மணியம்

புஷ்கின் என்றொரு மேதை

‘மகாகவி பாரதியார்’ என்ற தமது நூலின் இறுதிப் பகுதியினைப் பூர்த்தி செய்ய வந்த வ.ரா. பின்வருமாறு மீட்டல் செய்கிறார் ‘பாரதியார் இந்த உலகத்தில் பிறந்தபோது ஏங்கிக் கிடந்த தமிழர்களையும் தூங்கிக்கிடந்த தமிழ் மொழியையும் கண்டார்’ அவர் இறந்த போது புதிய தமிழ் இலக்கியத்தின் தந்தையாக மரித்தார். ‘புஷ்கின் கதைகள்’ என்ற தமது மொழிபெயர்ப்பு நூலுக்கு முகவுரை எழுத வந்த ரதுவன் ‘‘ருஷ்ய இலக்கியத்தின் மகோன் னதமான மாளிகையின் நுழைவாயில் புஷ்கின்தான்.’’ என்று சொல்லுகிறார். பாரதியாரும் புஷ்கினும் கவிஞர்கள். இரு மேதைகளும் முறையே புதிய தமிழ் இலக்கியத்திற்கும் புதிய ரஷ்ய இலக்கியத்திற்கும் உயிரூட்டியவர்கள். முன்னவர் ஆங்கில துரைத்தனத்தார் ஆட்

சியையும் பின்னவர் சார் ஆட் சியையும் எதிர்த்துச் சமாளிக்க வேண்டியுமிருந்தது. இருவரும் குடும்ப வாழ்க்கையில் வெற்றி யடைய வில்லை. உரிய பருவத் தை அடையாமலே இருவரும் அவப்பேறாக முடிவை எய்தினர் இறக்கும்போது இருவருக்கும் வயது 38.

பாரதியார் பிறப்பதற்கு 83 ஆண்டுகளுக்கு முன், பிரெஞ் சுப் புரட்சி வெடித்துப் 10 வருடங்களின்பின் 1799 யூன் 6 ஆம் திகதி அலெக்சாந்தர் சேகயேவிச்சு புஷ்கின் மாஸ் கோவில் பிறந்தார். தந்தையார் 600 ஆண்டுகள் பழமை வாய்ந்த ரஷ்சியப் பிரபு வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர். தாயார் அபிசீனிய இரத்தக் கலப்புடையவள்; பேத்தியார் ‘நீக்கிரோ’ என அழைக்கப்பட்ட கனிபால் என் பவனுடைய மகள்; இவன் மூல

மலலிகை

அசிரயர். டொமினிக்ஜீவா.

கலை இலக்கிய மாத இதழ்

கா கன்னூர்யார்ஜீத். யாழ்ப்பாணம்.

புத்தாண்டில்
சந்தாதாரர்
ஆகுங்கள்

புதிய இலக்கிய
பரம்பரையைச்
சிருஷ்டிப்போம்.

ஆண்டுச்சந்தா
ரூபா 6-00

மாகத்தான் அபிசீனிய இரத்தக் கலப்பு புஷ்கினது. பெற்றோர் குடும்பத்தில் ஏற்பட்டது. இந்தக் கனிபால் துருக்கிய தலை நகராய் விளங்கிய கொன்சுதாந்தி நோபிளில் இருந்த அடிமை விடுதி ஒன்றில் பிடிக்கப் பட்டு ரஷியப் பேரரசன் மகா பீற்றருக்குப் பரிசாக அனுப்பப் பட்டிருந்தான். அது வேறு கதை.

பன்னிரண்டு வயது வரை புஷ்கின் வீட்டிலேயே பிரெஞ்சு மொழியைக் கற்று வந்தார். இப்போது, புதிதாகத் திறக்கப் பட்ட இலேசே என்ற விடுதிப் பாடசாலையில் பயிலத் தொடங்கினார். இந்தப் பாடசாலை அமைந்திருந்த சாக்கோயே சீலோ என்ற இடம் இப்போது புஷ்கினுடைய பெயராலேயே வழங்கப்படுகிறது. புஷ்கினுடைய பெயரையே சூட்டப் பெற்றது. புஷ்கினுடைய பாடசாலை நாட்களில்தான் அவரது கவிதா உணர்ச்சி பீறிட்டெழுத் தொடங்கியது. அரசியல் பிரச்சனைகள் அவருடைய கவனத்தை ஈர்க்க ஆரம்பித்தன. தமது ஐந்தாண்டுப் பாடசாலை வாழ்க்கையில் புஷ்கின் பல நண்பர்களைத் தேடிக்கொண்டார். அவர்களுட் பலர் குடியானவ வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள். இளைஞர்கள். புஷ்கின் பிறந்தபோது ரஷ்யாவில் அரசாண்கொண்டிருந்த முதலாம் போல் நாட்டில் இருந்த சகல தனியார் அச்சகங்களையும் வெளிநாட்டு இலக்கியங்களின் இறக்குமதியையும், ருசியரின் வெளிநாட்டுப் பயணங்களையும் ஒழித்துவிட்டதால் ஏற்பட்ட தேக்கம் வளரும் சமுதாயத்தைப் பாதித்தது 1812-இல் ரஷ்யா மீது படையெடுத்து வந்த நெப்போலியன் தோற்கடிக்கப்பட்ட திருந்து ரஷ்ய இளைஞர்கள்

டையே புதிய நம்பிக்கையும் புதிய தெம்பும் தோன்றலாயிற்று. பிரெஞ்சுப் புரட்சி போதித்த கொள்கைகள் அவர்களுக்குப் புதிய உத்வேகத்தைத் தொடர்ந்து வழங்கிக்கொண்டே இருந்தன. ஆனால் ஆட்சியாளரோ புதியதோர் ஊழி மலர்ந்து வருவதை அறியாதவராக இருந்தனர். அந்தப் புது யுகத்தின் தூதுவனாக விளங்கியவர் புஷ்கின் ஆவார். தமிழ் நாட்டிலே அதே இடத்தை வகித்தவர் பாரதியாரே.

வீட்டிலும் பாடசாலையிலும் பிரெஞ்சு மொழியிலே கல்விகற்ற புஷ்கின் தொடக்கத்தில் பிரெஞ்சிலேயே கவிதைகளை எழுதினார். பிற்பாடு தாய்மொழியாகிய ரஷ்யனில் பாடினார். கல்லூரிக் கையெழுத்திதழில் கொழுத்த உத்தியோகத்தில் இருந்தவர்களைப் பற்றியும், தேவாலயக் குருமாறைப் பற்றியும், ரஷ்ய சர்க்களைப் பற்றியும் புஷ்கின் அங்கதச் செய்யுள்களைப் பொழிந்து வந்தார். இதன் மூலம்தான் பலருக்குப் புஷ்கினைப்பற்றித் தெரிய வந்தது.

படிப்பை முடித்ததும் புஷ்கின் ரஷ்ய வெளிநாட்டு அமைச்சில் உத்தியோகமானார். 'விடுதலை நாட்டியப் பாடல்' என்ற அவரது படைப்பு பீற்றர்ஸ் பேர்க்கில் கையெழுத்துப் படியில் விநியோகிக்கப் பட்டது. அது பொலிசாரிடம் சிக்கியது. இதனால் அவரது 21-ஆவது பிறந்த தினம் வருவதற்குச் சில நாட்கள் இருக்கும்போது தெற்கு ரஷ்யாவுக்கு நாடுகடத்தப்பட்டார். சென்னை ஆங்கில ஆட்சியாளர் கொடுமை தாங்கமாட்டாது புதுச்சேரிக்குப் பாரதியார் புறப்பட்டபோது அவருக்கு வயது 28.

1825 டிசம்பர் 14-ஆம் திகதி புதிய சாரான முதலாம் நிக்கலசுக்கு எதிராக ஒரு கிளர்ச்சி ஏற்பட்டது. காவற்படை அதிகாரிகள்தான் இதற்குத் தலைமை தாங்கினார்கள். யாப்புக்கமைந்த சுதந்திர நாடாக ரஷ்யாவை மாற்ற ஆவல்கொண்ட அந்தத் தேசிய வீரர்களில் ஐவர் தூக்கிலிடப் பட்டனர். ஏனைய 115 பேரும் சைபீரியாவுக்கு நாடு கடத்தப் பட்டனர். இவர்களுட் பலர் புஷ்கினுடைய நண்பர்கள்.

நும் பாரிய விலங்குகள் ஓடியாவோ, சிறைச் சாலைகள்தாம் பொடியாகவோ, சிறை மதிலோரம் விடுதலை வசந்தம் உமை நாடாவோ, நும் சோதரர் கரங்கள் நும் வாள்களைத் தேடாவோ.

'ருசின் உலுடுமிலா' என்ற படைப்புத்தான் புஷ்கினுக்குத் தேசியப் புகழைக் கொடுத்தது. அதேநேரம் அவர் தெற்கு ரஷ்யாவுக்கு நாடுகடத்தப்படக்காரணமாகவும் அமைந்தது. முதலில் காக்கேசுக்கும் அங்கிருந்து கிறியியாவுக்கும் பயணமானார். பின்பு பெசரேரியாவிலுள்ள கிசினீவுக்கு மாற்றப்பட்டார். அங்கிருந்து ஒடெசாவுக்கு அனுப்பப்பட்டார். கடைசியாக 1824-இல் வடக்கில் மிக்கைலோவசுக்கோயே என்ற இடத்தில் இருந்த அவரது தாயாருடைய ஆதினத்துக்குப் போகும்படி கட்டளையிடப்பட்டார்.

1826 கூதிர்ப் பருவத்தில் முதலாம் நிக்கலசின் முடிசூட்டு விழாவின்போது புஷ்கின் திருதிப்பென்று மாஸ்கோவுக்கு அழைக்கப்பட்டார். சார் அவரை உளமார வரவேற்றான். அவரது முந்திய 'பழிவினைகளை' மன்னித்தான். அவருடைய வருங்கால எழுத்துக்களுக்குத்

'அவர்களுடைய பாணன் புஷ்கினே' என்று யங்கோ இலவிறின் 'புஷ்கினிலிருந்து மயக்கோவ்ஸ்கி வரை' என்ற தமது நூலில் எழுதுகிறார். டிசம்பர் எழுச்சி தோல்வியுற்றாலும் புஷ்கின் உள்ளத்தில் கொழுந்து விட்டெரிந்த புரட்சித் தீச்சவாலைகள் தணியவில்லை. அந்தச் சைபீரியத் தோழர்களுக்கு, 'சைபீரியாவுக்கு ஒரு செய்தி' என்ற பாடலைச் சமர்ப்பணம் செய்து பின்வருமாறு முடிக்கிறார்.

தான் ஒருவனே தணிக்கையாளனாக இருக்கப்போவதாக அறிவித்தான். 'அந்த மாபெரும் ரஷ்ய மேதையைத் தனது பிற்போக்கு ஆட்சியின் புகழைப் பாடுவோனாக மாற்றுவது சாரின் எண்ணமாக இருந்திருக்கலாம்' என்று யங்கோ இலவிறின் ஐயப்படுகிறார். ஆனால் அதில் சார் வெற்றிபெறமுடியவில்லை. இருந்தாலும் புஷ்கினுடைய அகால மரணத்துக்கு மறைமுகமான காரணமாக விளங்கியது சாரே எனலாம்.

1831-இல் புஷ்கின் நதாலியா கொஞ்சரோவா என்ற அழகியை மணந்துகொண்டார். சார் உட்பட்ட மேன்மக்கள் பலர் அவள் பால் கவரப்பட்டனர். அரசவை நாட்டியங்களில் நதாலியா கலந்துகொள்ள வழி செய்யும் முகமாக நிக்கலசு 1834-இல் அவள் கணவரை அரசவைக் கனவானாக நியமித்தான். உண்மையில் இந்தப் பதவி 18 வயது இளைஞனுக்குப் பொருத்தமானதேயன்றி, 35

வயதுடைய மகாகவி ஒருவருக்கு உகந்ததல்ல. இந்த நியமனத்தின்மூலம் சார் தன்னை இகழ்ச்சி செய்கிறான் என்பது புஷ்கினுக்குத் தெரியும். அவருக்கு ஆத்திரம் வந்தது. ஆனால் அரசாணையாதலால் ஒன்றுஞ் செய்யமுடியவில்லை. நதாலியாவின் அருளைப் பெறுவதற்காகச் சாரின் தலைமையில் தோன்றி வளர்ந்த கியூவரிசையில் தீ' அந்தீசு என்பான் வந்து ஓட்டிக்கொண்டான். இவன் அகதியாக வந்த ஒரு பிரஞ்சுக் காவற்படை அதிகாரி.

“உனக்கு அடிபணிவேனே, மாட்டேன்
மன இசைவுடன் தனியே வாழ்ந்திடுவேனே
ஆட்சி யதிகாரமதற்குப் பணியேனே, மனச்
சாட்சி, எண்ணம் பேணிடு வேனே
படைப் பழகையி ரசித்திடுவேனே
கிடைத்த இடமெலாம் அலைந்திடுவேனே
கலையருள் மடியில் மகிழ்வுயிருடன் மயங்கிடுவேனே
இலை பிற மகிழ்ச்சி, இலை மனுஷரிமை அதுபோலே”

நதாலியாவின் இரகசியத் தொடர்புகளையிட்டுப் புஷ்கினுக்கு மொட்டைக் கடிதம் ஒன்று வந்தது. இதை அந்தீசும் கீக்கிரனும் தான் எழுதியிருக்க வேண்டும் என்று நினைத்த புஷ்கின் அவர்களைப் பலமாகக் கண்டித்து ஒரு கடிதம் எழுதினார். வெகுண்டெழுந்த அந்தீசு புஷ்கினைக் கௌரவப் போருக்கு அழைத்தான். இந்தப் போர் 1837 ஜனவரி 27-ஆம் திகதி நிகழ்ந்தது. புஷ்கினுக்குப் பலத்த காயம். இரண்டு நாட்களின் பின் அவருடைய ஆவி பிரிந்தது.

ரஷ்ய இலக்கியத்தை நெடுங் காலமாக நெறிப்படுத்தி வந்தது பிரெஞ்சு இலக்கியம் தான். இருப்பினும், ஆங்கில இலக்கியத்தின் தாக்கத்தைப் புறக்கணித்து விடுவதற்குல்லை. ஆங்கில மேதைகளான பைரன், சேக்ஸ்பியர், வால்டர் ஸ்கொட் மூவ

ரஷ்யாவில் டச்சுத் துந்தமைச்சு இவ்வளர்ப்பு மகனாக வைத்திருந்தான். வளர்ப்புத் தந்தையின் ஆதரவோடு அந்தீசு நதாலியாவோடு இரகசிய உறவு வைத்திருந்தான். உலகம் பலவிதமாகக் கதைத்தது. புஷ்கினால் அவமானத்தைத் தாங்க முடியவில்லை. மனமுருகிப் பாடுகிறார்: இவை எல்லாவற்றிலுமிருந்து தப்பி மிக்கைலோவசுக்கொயே ஆதினத்துக்கு ஓடிவிடவேண்டும் என்பது அப்பாடலின் அடக்கம்:

ரும் புஷ்கினை வளப்படுத்தியுள்ளார். பைரன் சாயலில் “காக்கேசஸ் கைதி, பச்சிசுறேசுனை, திருட்டுச் சகோதரர்கள், நாடோடிகள்” என்ற செய்யுள் நடையிலான கதைகளை 1821-1824 கால இடையில் புஷ்கின் எழுதினார். ஆயினும் 1823-31 கால இடையில் எழுதிய “எவ் யீனி ஒனிகின்” என்பதில் பைரன் மரபை ஒதுக்கித் தள்ளிவிட்டார் இந்தப் பைரன் மரபு இயற்கையை நாடுதல் கொள்கை ஆகும். புஷ்கினுடைய மரபோ தனித்துவமான யதார்த்தப் பேரிலக்கியம் படைப்பதாகும். பிரெஞ்சு ஆங்கில இலக்கியங்களில் கொள்ளுவதைக் கொண்டு தள்ளுவதைத் தள்ளியபின் புஷ்கின் தனக்கென ரஷ்யாவுக்கென வகுத்துக்கொண்ட முறை அது.

புஷ்கினது படைப்பாகிய
“வெண்கலக் குதிரைவீரன்”

என்பது ரஷ்சிய மொழியில் எழுதப்பட்ட மிகச் சிறந்த கவிதையாகக் கொள்ளப்படுகிறது. புஷ்கினது கவிதா யதார்த்தம் சமிக்ஷை நிலை (சிம்பொலிசம்) உத்தியை நோக்கித் தாவிக்கொள்வதை இது காட்டுகிறது. 1824 இல் பீற்றேசுபேக்கில் பேரழிவையும் உயிரிழப்பையும் ஏற்படுத்திய வெள்ளத்தைப் பற்றிய இணையற்ற வர்ணனையே இந்தக் கவிதையின் உணர்ச்சி முகடாக இருக்கிறது. அந்தப் பெரு நகரை அமைத்த மகா பீற்றர் மன்னனுடைய வெண்கல நினைவுச் சின்னத்துக்கு எதிரே உள்ள முதவைக் கட்டட முகப்பில் செதுக்கப்பட்டிருக்கும் சிங்கத்தை எட்டிப் பிடித்துத்தான் கவிதா நாயகனான எவ்யீனி உயிர் தப்புகிறான். பிற்பாடு, அந் வெள்ளத்தில் தனது காதலி மாண்ட செய்தியை அவன் அறிகிறான். அறிந்ததும் அறிவை இழக்கிறான். மூளை பிசகாகி விடுகிறது. தெரு வழியே அலைந்து திரிகிறான். ஒரு நாள் இரவு முதவைச் சதுக்கத்தில் பீற்றருடைய சிலைக்கு முன்னே வந்து நிர்க்கிறான். நின்றதும், பழைய நினைவுகள் மங்கலாக எழுகின்றன. உடனே பேயுருவில் பீற்றர் குதிரைமீது வருவதைக் காண்கிறான். எவ்யீனி அவனைத் திட்டிச் சபிக்கிறான்; கை முட்டியை உயர்த்துகிறான். பீற்றரின் வெண்கலச் சிலை அவனுடைய இருட்டு உள்ளத்தில் வளர்ந்து விடுகிறது. வெருட்சி கண்ட எவ்யீனி தெரு வழியே ஓடத் தொடங்குகிறான். அவன் பின்னே வெண்கலக் குதிரையின் குளம்பொலி கேட்டுக் கொண்டே இருக்கிறது.

1825 அளவில் மிக்கைலோசுக்கொயே ஆதினத்தில் தங்கியிருந்தபோது புஷ்கின் எழுதிய

“போரிஸ்கோதுனோவ்” என்ற நாடகமே சேக்ஸ்பியர்பாணியில் முதன் முதல் ரஷ்ய மொழியில் படைக்கப்பட்ட இலக்கியமாகும். ரஷ்ய நாடக மேடையை இன்னும் ஆட்படுத்தி வைத்திருந்த போலி மலட்டு நாடகங்களுக்குச் சவால் விடுவது போல இதை அவர் எழுதினார். புஷ்கினுடைய வரலாற்றுணர்வு இங்கே தெளிவாகிறது தான் எடுத்துக் கொண்ட 16 ஆம் நூற்றாண்டும் 17 ஆம் நூற்றாண்டும் சந்திக்கும் காலகட்டத்தைச் சித்தரிப்பதிலும், பாத்திர வார்ப்பிலும், காட்சிகளைக் காட்டுவதிலும் அவர் வியத்தகு வெற்றி கண்டுள்ளார்.

யோன் வில்சனுடைய ‘கொள்ளை நோய் நகரம்’ ‘என்பதைத் தழுவி ‘கொள்ளை நோய்க்கால விருந்து’ என்ற துன்பியல் நாடகத்தையும், பிரெஞ்சு ஆசிரியர் மொலியருடைய ‘காப்பேகன்’ என்பதிலிருந்து வேறுபடுவதான ‘கஞ்சத் திருவீரன்’ என்ற நாடகத்தையும், இன்னும் ‘மொசாதும் சலியேறியும்’, ‘ருசல்கா’, ‘காசுக்கி’ நாடகங்களையும் புஷ்கின் எழுதினார்.

செய்யுள் நடைக்கு மட்டுமல்ல, ரஷ்ய உரை நடைக்கும் அரங்கமைத்துக் கொடுத்தவர் புஷ்கினை. இதைப்பற்றிய தகவல்கள் ‘புஷ்கினுடைய ஆடுதன் இராணியும், பிற கதைகளும்’ என்ற தலைப்பில் உரோசுமரி எதுமன் என்பாரால் ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு வெளியிடப்பட்ட புத்தகத்தில் அவர் கொடுத்துள்ள முன்னுரையிலிருந்து இங்கே தரப்படுகின்றன. புஷ்கினுடைய உரை நடைக் காலம், 1827, இல் அவர் வெளியிட்ட ‘மகா பீற்

றரின் நீக்கிரோ' என்ற கதை யோடு தொடங்குகிறது. ஆங் கிலே மறை வால்டர் ஸ்கொட் புஷ்கின் எவ்வளவு தூரம் ஆட் கொண்டிருந்தார் என்பதை, முன்னவரைப் போலவே பின்ன வரும் வரலாற்று நவீனங்களைக் கற்பனையில் வடிக்கப் புகுந்தமையிலிருந்து அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. மேலே குறித்த கதையை முற்றுவிக்காமலேயே புஷ்கின் மறைந்துவிட்டார். கனி பால் என்று அழைக்கப்பட்ட தனது பிட்டனைப்பற்றிய கதையாகவே அவர் இதை எழுதுகிறார். 'இந்த நவீனம் முற்றுவிக்கப்பட்டிருந்தால் ரஷ்ய வரலாற்றின் நனிசிறந்த ஊழிக்காலப் பழக்க வழக்கங்களை வர்ணிக்கும் தலைசிறந்த உருசிய வரலாற்று நாவலைப் பெற்றிருப்போம்', என்று பெலிங்கி என்ற புகழ்பெற்ற விமர்சகர் எழுதுகிறார்.

வசன அமைப்பின் எளிமையில், அதே நேரம் அதன் கனத்தில், உருவச் சிறப்பில் அழகையும் வனப்பையும் சொரிந்தவர் புஷ்கின் என்பதற்கு அவரது 'துபுரோவஸ்க்கி' சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். இந்தக் கதையிலே வால்கா நதியை அவர் சித்தரிக்கும் எளிமை இதோ;

'வால்கா நதி கரைபுரண்டோடுகிறது; பாரமேற்றப்பட்ட டுள்ள தெப்பங்கள் கடுகிச் செல்கின்றன; சிறிய மீன்பிடிப் படகுகள் அங்குமிங்கும் தெரிகின்றன; நதிக்கு அப்பால் மலைகளும் வயல்களும் பரந்து கிடக்கின்றன; சிறிய கிராமங்கள் தரைத் தோற்றத்துக்கு உயிருட்டுகின்றன.' — இவ்வளவு தான். வால்காவைப்பற்றி மீண்டும் அவர் குறிப்பிடவேயில்லை.

செய்யுள் துறையிலே 'வெண்கலக் குதிரை வீரன்' பெற்ற அதே சிறப்பிடம் உரை நடைத் துறையிலே 'ஆடுதன் இராணி' க்கு உண்டு. ரஷ்ய எழுத்துலகத்தையே ஒரு கலக்குக் கலக்கிவிட்டது இந்தக் கதை. அவ்வளவு தத்ருபமாகவும் மலைப்பைத் தருவதாகவும் கதையோட்டம் அமைந்துள்ளது. கதையின் ஆரம்பமே புரட்சிகரமானது:—

'அந்த நீண்ட குளீர்கால இரவு கழிந்து சென்றதை அவர்கள் கவனிக்கவில்லை. நேரமோ காலை நான்கு மணியாகி விட்டது. அப்போதுதான் இராச்சாப்பாட்டுக்காக அவர்கள் குந்தினார்கள்'.

இப்படிக் குந்தியவர்கள் குதாடிகள்—சீட்டாடிகள். சீட்டாடுவோருக்கு உலகம் இருப்பதே தெரியவராதது என்பதை எவ்வளவு அநாயாசமாகச் சித்தரித்து விட்டார்.

இந்தக் கதையிலே 'ஏமன்' என்பவன் சீட்டாட்டத்தில் திடீர் வெற்றியைக் காட்டும் இரகசியத்தைத் தனக்குச் சொல்லிவிடும்படி ஒரு சீமாட்டியை நெருங்குகிறான். அவள் மறுக்கிறாள். அதற்கு, அந்த இரகசியத்தை மறைத்து வைத்திருப்பதால் கிழமாகி இறக்கப்போகும் அவளுக்கு ஒரு பயனும் இல்லையென்றும், அதை வெளியிட்டால் வாழ்வின் விளிம்பில் நிற்கும் தனக்குப் பெரும் நன்மை அளிக்கும் என்றும் வரதிடுகிறான். மீண்டும் சீமாட்டி மறுக்கவே துப்பாக்கியை வெளியே எடுக்கிறான். ஏக்கத்தில் அவள் வீழ்ந்து சாகிறாள். இரவு பேயுருவில் வந்து இரகசியத்தைச் சொல்லுகிறாள். அதன்

படி சீட்டாடி இரு முறை ஏராளமான காசை வெல்கிறான். மூன்றாவது முறை அவ்வளவையும் தோற்றுவிடுகிறான். பைத்தியம் பிடிக்கிறது. இப்போது ஆன் மனநோய் ஆஸ்பத்திரியில் இருக்கிறார்.

இந்த ஏமனை 'ஒரு மாபெரும் பாத்திரம்' என்று வர்ணித்தார் தோஸ்ரோவஸ்கி. அதே பாத்திரத்தை எடுத்துத் தனது 'குற்றமும் தண்டனையும்' என்ற தலை சிறந்த படைப்பில் 'ரஸ்கோலின் கோவ்' என்ற பாத்திரமாக விருத்தி செய்கிறார். மேலும், 'குதாடி' என்ற கதையில் தோஸ்ரோவஸ்கி, புஷ்கின் காட்டிய சீட்டாட்டக் காட்சியை இன்னும் விரிவுபடுத்திச் சித்தரித்து விடுகிறார். 'ஆடுதன் இராணி'யை வாசித்துவிட்டு, ருசிய இலக்கிய மொழி தோன்றி விட்டது' என்று தோஸ்ரோவஸ்கி எழுதினார். தான் எளிய நடையில் எழுதத் தொடங்குவதற்கு ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு முன் 1882 இல் புஷ்கின் பின்வருமாறு எழுதினார்.

'சுருக்கமும் மெய்நுணுக்கமும் தான் உரை நடையின் இலக்கணங்கள். சுருத்துக்கள், பலவகையான சுருத்துக்கள் அதில் பொதிந்திருத்தல் வேண்டும். எழுத்தாணிடைத் தத்துவச் செறிவும், இலட்சிய நோக்கும், வரலாற்றாளரின் சூழியல் திறனும், அறிவுக்கூர்மையும், சுற்பனை வளமும், நடுநிலைமையும் இருத்தல் வேண்டும்.'

ரஷ்ய இலக்கிய உலகில் முதன் முதல் சமுதாயத்தின் சகல பிரிவினராலும் வாசிக்கப்பட்ட படைப்பாளி புஷ்கினை. ஏனென்றால் அவர் சமுதாயத்தின் சகல பிரிவினரைப்பற்றி

யும் எழுதியிருக்கிறார். 'தபாற்கந்தோர் அதிபர், தலைவன் மகள், சுவப்பெட்டி வியாபாரி' ஆகியோரைப் பற்றியெல்லாம் புஷ்கின் எழுதியிருக்கிறார். பாரதியாரும் 'பராசக்தி'யையும் பாடினார்; 'அக்டோபர் புரட்சியையும் பாடினார். புஷ்கினுடைய சுவப்பெட்டி வியாபாரி சொல்லுவதைக் கேளுங்கள்:

'பார்க்கப்போனால் மற்றத் தொழில்களைவிட என் தொழில் மட்டும் என்ன கௌரவக்குறைச் சலாகத் தெரிகிறதோ தெரியவில்லை. சுவப்பெட்டி செய்பவர்கள் நிச்சயமாகக் கொலைகாரனின் சகோதரர்கள் அல்லவே! என்னிடம் எதைக்கண்டு இந்த அன்னியர்கள் சிரிக்கின்றனர்? சுவப்பெட்டி செய்பவன் என்றால் கேலிக்குரிய கோமாளி என்று அவர்கள் நினைத்து விட்டனரா? ஹும், இவர்களைப் போய் என்கிரகப் பிரவேசத்திற்கு அழைக்கலாம் என்று இருத்தேனே. சே, நான் அப்படிச் செய்யமாட்டேன். நான் யாருக்காக உழைக்கிறேனோ அவர்களையே விருந்துக்கு அழைப்பேன். ஆம், எனது கிருஸ்துவப் பிணங்களைத் தான் அழைப்பேன்.'

இறந்த அவருடைய உடல் டெத்தப்பட்டிருந்த வீட்டைச் சுற்றிப் பொதுமக்கள் திரண்டிருந்தனர். சாரும் பொலிசாரும் வெருண்டனர். அவசரமாகவும் இரகசியமாகவும் இறுதிச் சடங்குகளை முடித்தனர். முடித்துவிட்டு, பேழைப் பெட்டியை வைக்கோலால் மூடி ஒரு சாதாரண இழுவை வண்டியில் ஏற்றி, காவற்படைவீரர் துணையுடன் இரவோடிருவாக சுவியற்றே கொண்டு என்ரு இடத்திலுள்ள துறவிமடத்துக்குக் கொண்டு சென்று புதைத்தனர்.

ரஷ்ய மகாகவி மறைந்தார்.

இளசை அருணை

புதுக் கவிதை

குயில்கூட்டும் குரல்பற்றிக் கவிதை வேண்டாம்
கூட்டாகக் கரைந்துண்ணும் காக்கை பற்றிப்
பயில்கின்ற வகையிலிலே கவிதை வேண்டாம்
பருவத்து எழில்மாதர் பார்வை கூட்டித்
துயில்கின்ற வடிவாகக் கவிதை தீட்டித்
துடிப்போர்க்கு இரையாக்கக் கவிதை வேண்டாம்
மயங்கிவிடும் முழுநிலவு மோனம் காட்டி
முணங்கிவரும் கவிதைமொழி போது மிங்கே!
அயராது நாளெல்லாம் உழைத்து வாடும்
அன்றாடக் காட்சிபற்றிக் கருத்தி னேடு
கயமையினைத் தீய்த்துரைக்கக் கவிதை தீட்டு
கனவான்கள் மிட்டாதார் பலவி பற்றிச்
செயலற்றுத் திரிகின்ற கவிதை வேண்டாம்
சேர்ந்திங்கே உலகுக்கு வாழ்வு தேடும்
புயந்தாக்குத் திருமார்பன் ஏழ்மை பற்றிப்
புதிதாக ஏதேனும் கவிதை செய்க
தேயத்தில் வறுமைநிலை பறந்து ஓடத்
தெரிந்தமொழி புணர்விலே கவிகள் தீட்டு
வாயற்ற முடமாக வாழ்கின் ரோர்க்கும்
வழிகாட்டும் பெருநிறைவாய்க் கவிகள் தீட்டு
வயற்பரப்பில் உடற்குருதி வரிந்து கொட்டும்
வாய்மைநிறை உழவுபற்றிக் கவிதை செய்க
முயன்றேநாம் இந்நாட்டின் விதியை மாற்ற
முனைந்தெழுது... கவிதையிலே புதுமை செய்வாய்!

சமத்துவ நேரம்

ஐயாயிரம் கன்றுத் தோட்
டம். அதனைச் சுற்றிப் பார்வை
யிட்ட களைப்பு அவருக்கு.
களைப்பைப்போக்க வாழைமர
மொன்றின் கீழ் வந்து அமர்ந்
தார் இராசு.

அணிவகுத்து நின்ற ராணுவ
வீரர்களைப்போல், ஒரே அளவு
உயரமரக வளர்ந்திருந்தது
வெங்காயம். அதன் செழிப்
பைப்பார்த்ததும், வெங்காயத்
தின் நடுவே-வெங்காயம் கிண்டி
யபின் பயன்பெறுவதற்காக—
நட்டிருந்த மரவள்ளிக்கட்டை
களைப் பார்த்ததும், தன் களைப்
பைப் போக்கிக்கொண்டிருந்
தார் அவர்.

தோட்டத்தின் நடுவிலேயே
வீட்டை அமைத்து, அதைச்
சுற்றிப்பல்வேறு உணவுப் பயிர்
களையும் பயிரிட்டிருந்தார்
இராசு.

‘ஒரு கோப்பை சுடுதண்ணி
குடிச்சால்’ என்ற நினைப்பு எழ
வே, வீட்டுப்பக்கம் திரும்பிப்
பார்த்து, தன் மனைவி பரிமளத்
தைக் குழறியழைத்து, தேனீர்
ஒன்று கொண்டு வரும்படி

பணித்தபின் தனது பயிர்களை
மீண்டும் பார்த்துப் பார்த்துப்
பரவசமடைந்து கொண்டிருந்
தார் அவர்.

வெங்காயத்துக்கு புல் எடுக்
கவேண்டும் என்று ஒரு கிழ
மைக்கு முன் சொல்வதைத்
போதும். கூலிக்காரப்பெண்கள்
இன்றைக்குத்தான் புல் எடுப்ப
தாக ஒப்புக்கொண்டிருந்தார்
கள்.

இராசு, பழுத்த சைவம்.
திருநீறு இல்லாத நெற்றியோடு
அவரைப் பார்ப்பதே அபூர்வம்.
ஆகமங்களின்படி தாழ்த்தப்பட்
டவர்கள் கோயிலின் உள்ளே
புகழுடியாது என்ற கட்டியைச்
சேர்ந்தவர் அவர். கட்சிக்கும்
கோயிலுக்கும் தான் அந்தவிதி.
ஆனால் தோட்டத்திற்கு... அவர்
கள் இல்லாமல் எத்தவேலை
யுமே ஓடாது அவருக்கு.

‘புல்லுப் பிடுங்கிவளவை
இண்டைக்கும் வராட்டில் உவள்
கனகியைப் பிடிச்சப் பேசுற
பேச்சிலை...’

எதை மறக்கவேண்டும்
என்று நினைத்துக்கொண்டிருந்
தாரோ அது மீண்டும் அவரு

டைய நினைவுக்கு வருகிறது. காற்று அடைத்த பலூனை காற் சட்டைப் பையினுள் மறைக்க முயலும் சிறுவனைப்போல இருந்தது அவர் செய்கை. கனகத்தை மறக்கவேண்டும், மறக்கவேண்டும் என்று எப்போதெல்லாம் அவர் நினைக்கிறாரோ, அப்போதெல்லாம் அவளின் நினைவு இருமடங்காக அதிகரித்ததே அவர் கண்ட பலகை இருந்தது.

ஆசை என்ற ஒன்று ஏற்பட்டுவிட்டால், அது நல்ல ஆசை என்றே கெட்ட ஆசை என்றே பிரித்து உணரும் மனப்பக்குவம் எவருக்குமே வருவதில்லை. ஆசை, அவர்களைப் பொறுத்தவரையில் ஆசைதான்.

திருமணமாகி குழந்தை ஒன்றுக்குத் தாயாகிவிட்ட கமலாவுக்கும், பல்கலைக்கழகத்தில் படித்துக் கொண்டிருக்கும் விமலாவுக்கும் தந்தையாகவும் பரிமளத்தின் அன்புக் கணவராகவும் வாழ்ந்துவரும் அவருக்குக் கனகத்தின்மேலும் ஒரு ஆசை தோன்றி அலைத்துக்கொண்டே இருந்தது. உலகத்துக்குத்தெரிந்தால் அதை விபரீதஆசை என்று தான் சொல்லும். ஆனால் அவருடைய மனத்துக்கு அந்த 'விபரீதம்' விடுபட்டு ஆசைமட்டும்தான் தெரிந்தது.

எட்டு மாதங்களுக்கு முன்பு கணவனை இழந்தவள் கனகம். இராசவைப் போன்றவர்களால் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் என்று அழைக்கப்படும் இனத்தைச் சேர்ந்த அவளின் கணவன்—அன்றாடம் காய்ச்சிகளாக வாழ்ந்ததனால்—விட்டுப் போன சொத்து மூன்று வயது நிரம்பிய ஒரு குழந்தை மட்டுமே. அவளது உறவினர்களோ அவளையும் அவள் குழந்தையையும் வைத்துக் காப்பாற்றும் அளவுக்கு வசதி படைத்திருக்கவில்லை. வசதி படைத்திருந்த உறவினர்களுக்கோ மனம் இடம் கொடுக்கவில்லை.

தனது இனத்தவர்களைப் போலவே எருச்சுமந்து, குழைசுமந்து. தோட்ட வேலைகளைச் செய்து தன்வயிற்றையும் நிரப்பி குழந்தையையும் வளர்த்து வந்தாள் அவள்.

கனகத்தின் துப்புரவும், அடக்கமான நடத்தையும் இராசுவின் மனைவிக்கு பிடித்துவிட்டதை கனகத்தின் அதிர்ஷ்டம் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் விஷயத்தில் 'கணவன்' 'சீ' என்றால், மனைவி 'நாய்கள்' என்பாள். அப்படிப்பட்டவளுக்கு கனகத்தைப் பிடித்துவிட்டதென்றால் அதை அதிர்ஷ்டம் என்று சொல்வதில் தவறில்லை தானே.

தனது இரண்டாவது மகள் பல்கலைக்கழகத்திற்குச் சென்றதும், தனக்கு உதவியாக கனகத்தை வைத்துக்கொண்டாள் பரிமளம். அன்றிலிருந்து கனகத்துக்கு கௌரவமான உத்தியோகம். தோட்டத்திற்குத் தோட்டம் அலைந்து திரியாமல் ஒரே வீட்டில் சுகமான வேலையும், பணமும் கிடைத்த மகிழ்ச்சி அவளுக்கு. ஆனால் இராசவுக்கு அவளைக் கண்டபோதெல்லாம் உணவிலே வெறுப்புத் தோன்றும். தண்ணீர்கூட நெருப்பாய் மாறும். கூடவே வாஸிபும்தோன்றும். ஆனால்... மனைவி என்ற 'ஒன்றும்' இருக்கிறதே. 'அதை' என்ன செய்வது? அந்த விஷயத்தைக்கூட ஒருவாறு சமாளித்துவிட்டமென்றால், இன்னும் ஒரு பிரச்சினை—அவரைப் பொறுத்தவரையில் பெரிய ஒரு பிரச்சினை—கனகம்

தாழ்த்தப்பட்டவள் என்பதே. 'சீ... இவ்வளவு அழகும், மயக்கமூட்டும் தோற்றமும் கொண்டவள் போயும் போயும் இந்த இனத்தில் பிறந்தாளே' என்று கூட சிலவேளை அவர் எண்ணுவார்.

'என்ன கடுமையாக யோசிக்கிறியள், இந்தாருங்கோ தேத்தண்ணியைப் பிடியுங்கோ'

'இஞ்சைதாரும்; இண்டைக்கும் உந்தக் 'கஞ்சலியள்' வரா ளவைபோல கிடக்கு. உவள் கனகி வந்திட்டாளே யப்பா. இப்படியே இந்தப் புல்லை விட்டுக்கொண்டே போனால் வெங்காயம் என்னத்துக்கு உதவும்'

'இப்பதான் அவள் வந்தவள். அவளவை பின்னாலே வாற ளவையாம். பெடிபெட்டைகள் எல்லாத்தையும் அள்ளிக்கொண்டுவருவளவை. நீங்கள் கிட்டநிலுங்கோ. அதுகள் பிறகு புல் எண்டு வெங்காயத்தையும் பிடுங்கிப்போடுங்கள்'

'அறுப்பாளவைக்குச் சொன்னாலும் காதிலை ஏறுது. வரேக் பட்டியனையும் அள்ளிக்கொண்டு தான் வருவளவை.'

வசைபாடி முடித்த இராசர், கனகம், தாங்கள் இருக்கும் இடத்தை நோக்கி வருவதைக் கண்டதும் கதையை நிறுத்திக் கொண்டார்.

'என்னடி கனகம், தண்ணி வென்னி குடிச்சனியே'

'ஓம் தம்பி'

கனகத்துக்கு தகப்பன் போன்றவரான இராசவைப் பார்த்து 'தம்பி' என்கிற அளவன். அவளின் இனம், இவளின் குலத்தை அப்படித்தான் அழைக்கவேண்டுமாம்.

'பரவாயில்லை உந்தச் சிரட்டையை எடு. கேத்திலுக்கை கொஞ்சம் தேத்தண்ணி மிச்சமிருக்கு'

ஒரே ஒரு குழந்தைக்குத் தாயான, இருபதும் நிரம்பாத கனகத்தின், அழகு மறைந்திருக்கும் இடங்களைத் திருட்டுத்தனமாக ரசித்துக் கொண்டிருந்த கணவரைக் கிள்ளி, 'என்ன அவளை அப்படிப் பார்க்கிறியள்' என்ற கேள்வி மூலம் தானும் ஒருத்தி பக்கத்தில் இருப்பதாக நினைவூட்டினாள் பரிமளம்.

'இல்லைப் பரிமளம். இந்தச் சின்னவயசிலேயே இவளுக்கு இந்தக்கெதியைக் கடவுள் ஏன்விட்டாரென்றுதான் யோசிக்கிறேன்'

'பச்சைப்பொய்' ஒன்றை உதிர்த்தவண்ணம் எழுந்து, சாரத்தில் ஒட்டிக் கொண்டிருந்த மண்ணைத் தட்டிவிட்டு நடந்தார் அவர்.

வெய்யில் தலையைத் தாக்காதிருப்பதற்காக, தலைகளிலே ஒவ்வொரு துணியைக் கட்டிக் கொண்டு, ஒவ்வொரு பாத்தியிலும் ஒவ்வொருவராக நின்று புற்களைப் பிடுங்கிக்கொண்டிருந்தனர் கூலிப் பெண்கள். அவர்கள் பிடுங்கிப்போடும் புற்களை அள்ளிச் சென்று ஓர் இடத்தில் சேர்க்கும் வேலைக்கு மட்டும் சிறுவர்களை அனுமதித்திருந்தார் இராசு. இருந்தாலும், 'பெடியன் புல்லெண்டு வெங்காயத்தையும் பிடுங்கிப்போடுங்கள்' என்ற மனைவியின் உபதேசம் காதில் ரீங்காரமிட்டுக் கொண்டே இருந்ததனால், வேறு எங்கேயும் போக மனமே வரவில்லை அவருக்கு.

'என்ன தம்பி, நாங்க னென்ன ஆடுமாடுகளே. வந்து இவ்வளவு நேரமாச்சு. ஒரு சூடு

தண்ணிகூடக் கொண்டு வந்து தராமல் பொலிசுக்காரர் பாத் மாதிரிப் பார்த்துக்கொண்டு நிக் கிறீர்?' —இது ராசம்மா, அந் தக்குழுவின் தலைவி.

'பொறடியாத்தை பொறு. இப்ப கொஞ்சம் முன்னமாகத் தானே வந்தனீங்கள். அதுக் குள்ளே தண்ணி விடாய்குதென்று துள்ளுறாய். ஏன் ராத்திரி ஒண் றும் சாப்பிடாமலே படுத்த னீங்கள்?'

'இல்லைத்தம்பி, இந்த வெங் காயக் குளிருக்கு சுடச்சுடஏதும் குடித்தால்தான், நாரி உளை வில்லாமல் வேலை செய்றலாம். தம்பி என்ன புதுத்தோட்டக் காரர் மாதிரி... இதொண்டும் தெரியாதே'

'இல்லை இராசம்மா. நான் அம்மாவுக்குச் சொல்லிப்போட் டுத்தான் வந்தான். இப்ப போய்க் கொண்டாறன் தேத் தண்ணி. நீ மட்டும் உந்தப் பெடிய னைப் பாத்திக்கை விடாமல் பாத்துக் கொள். நல்லபிள்ளை யெல்லோ'

முதல்நாள் இறைத்ததனால் ஈரமாக இருந்த வரம்பின் மேல் தட்டுத்தடுமாறி நடந்து வந் தார் இராசு. அவரது நடை யைப்போலவே மனமும் தடுமா றிக் கொண்டிருந்தது. அதற்குக் காரணம்... அவருக்கு முன்னால் கையில் சிரட்டைகளோடு வந்து கொண்டிருந்த கனகம்தான்.

கையிலிருந்த கேத்தலில் கொதித்துக்கொண்டிருந்த கொதிநீர்ப்பால அவர் உடலெல் லாம் கொதிப்பேறியிருந்தது. அதைக் குளிரவைக்க புதிய மருந்தொன்றைத்தேடிக்கொண் டிருந்தார் அவர்.

பெண்கள் வேலைசெய்யும் இடத்திற்கு அருகில் வந்ததும், நிழல்தேடி ஒரு தென்னை மரத்

தின் கீழ் உட்கார்ந்து கொண்டு, 'உந்தச் சிரட்டையனை குடுத்து அவளவையைக் கூட்டிக் கொண் டுவாடி' என்றார். கனகத்திடம்.

சிரட்டைகளுடன் சென்ற கனகத்தைப் பார்த்து, 'என்ன கனகம் சிரட்டையோ' என்று முகத்தைச் சுழித்தாள் இரா சம்மா. என்னதான் கூலியாக இருந்தாலும் மான உணர்ச்சி கொஞ்சமாவது இருக்கத்தானே செய்யும்.

'என்னக்கா செய்யிறது. வேலைக்கு ஆள் பிடிக்கமுன்னமே சிரட்டைகளைச் செதுக்கி வைத் திடுவங்கள். சாதி பார்க்கிறுக் களாம் சாதி. கண்டறியாத ஒரு சாதி'

'இங்கே வாருங்கோடி யாத்தை. இதைக் குடிச்சிட்டு விடுங்கோ நான் போறதுக்கு'

'ஏன் தம்பி, நாங்கள் குழந் தையளே; ஊத்திக் குடிக்கிறம். உமக்கு அவசரமெண்டால் போங் கோ'

'இல்லை ராசம்மா, உந்தப் பெடியள் உடைச்சுக் கிடைச்சப் போட்டாலும்'

உள்ளதைச் சொல்லாமல் மறைக்கின்ற ரென்பதை தெரிந்துகொண்ட ராசம்மா; 'என்னதம்பி, அலுமினியக் கேத் தில் உடையப்போகுதே' என்று கூறிச் சிரித்தாள்.

'இந்த ஒரு கேத்திலும் தான் இருக்கு. இதையும் நீங் கள் கைவச்ச அனாஞ்சால் நாங் கள் என்னத்தைப் பாவிக்கிறது'

'ஏன் தம்பி, எங்கடையை அவ்வளவு நாறுதே'

'ஓமெடி ஓமெடி; உங்களுக்கு இப்ப வாய்க்கொழுப்புக்கூடித் தான் விட்டுது. உங்கடை ஆக்

கள் இப்ப உத்தியோகம் பார்க் கிறது மட்டுமில்லை, எம்பிமாரா கியும் விட்டினம். நீங்கள் இப்ப உதுமட்டுமே கதைப்பியள்'

மேலும் அவர்களோடு வா தாடப் பிடிக்காத நிலையில் நிறுத்திக் கொண்டார் கதையை அவர்கள் குடிக்கும்வரை இருந்து கேத்திலைத் தொட்டு விடுவார் களோ என்ற பயத்தினால்— கேத்தலையும் எடுத்துக்கொண்டு வீட்டுக்குப் புறப்பட்டார் ராசு. கதிரவன் ஒளிமங்கி இருள் குழ ஆரம்பிக்கவே, வேலைசெய்பவர் கள் வீட்டுக்குப் போகப் புறப் பட்டார்கள். அவர்களின் கூலிக் காசுகளை எல்லாம் கனகத்திடம் கொடுத்து அனுப்பு வதாகக் கூறிவிட்டு வீடுதிரும்பினார் ராசு. அங்கே..... அவரின் சம்சாரம் பல்லுக்கொழுக்கட்டை அவிப் பதற்காக மகள் வீட்டுக்குக் கிளம்பிக்கொண்டிருந்தான். பேர னுக்குப் பல் முனைத்த சந்தோ ஷம் அவளுக்கு. தனிமையை ஏற்படுத்திய மகிழ்ச்சி அவருக்கு.

அறைக்குள்ளிருந்து காசை எண்ணிக் கணக்குப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் ராசு. வேலை கள் எல்லாம் செய்து முடிந்த பின், புல் பிடுங்கியவர்களுடைய கூலிக் காசுகளையெல்லாம் வாங் கிக்கொண்டு போவதற்காக அறைக்கு வெளியே காத்துக் கொண்டு நின்றாள் கனகம்.

'இந்தா கனகம், இதினை நாற்பத்தைந்து ரூபா இருக்கு' உள்ளே இருந்தபடியே சொன் னார் அவர்.

'ஒருநாளும் அறைக்குள் போகவே அனுமதிக்காத அவர், இன்று வலிந்து அழைக்கிறாரே... ஒருவேளை... ஏதாவது... சீச்சி... அவர் என்னுடைய தகப்பன்

மாதிரி' என்று எண்ணிக்கொண்டு உள்ளே சென்றாள் கனகம்.

கதைத்துக்கொண்டே கதவு வரை வந்தவர், பட்டினம் கதவை மூடினார். அவளுக்கு விஷயம் விளங்க இன்னும் நேரம் எடுக்கவா வேண்டும். 'ஐயோ' என்று அபயக் குரல் எழுப்பி னாள். அக்கம் பக்கத்தில் வீடு களை இல்லாத தோட்டத்திலிருந்து போடும் சத்தம் யாருக் குத்தான் கேட்கப்போகிறது. தான் போட்ட சத்தத்தில் பயந் துபோவான் என்று எதிர்பார்த்த கனகம், துணிந்தவன் போல் அவர் முன்னேறுவதைக் கண்ட தும், பணிந்துபோவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்ற முடிவுக் கேவர வேண்டியிருந்தது.

யோசித்து யோசித்து எதையுமே செய்ய இயலாமல் இருந்த கனகத்தின் மௌனம், அவரைப் பொறுத்தவரையில் சம்மதமாகவே பட்டது.

மெதுவாக அவள் கையைப் பற்றினார்.....

தடுக்கவும் வழியில்லை. தன்னைக் கொடுக்கவும் விருப்ப மில்லை. அதற்குள்.....

இப்போது அவர் சாதியைப் பற்றிக் கவலைப்படவில்லை. தன் குலமென்ன கோத்திரமென்ன: அவளின் இனமென்ன, 'கொடியென்ன' என்ற கேள்விகளைக் கேட்கவோ, அவற்றிற்கு விடை காணவோ விரும்பவில்லை.

'சாதியென்ன சாதி; ஆண் சாதி பெண்சாதி இது இரண்டும் தான் சாதி. மற்றும்படி மனிசர் எல்லாரும் ஒன்றுதான்' என்று கூறும் சமத்துவவாதியாகிவிட் டார் அவர். ★

எஸ். எம். ஜே. பைஸ்தீன் பி. ஏ.

சிங்களக் கலை, இலக்கிய உலகில்

கட்டுரை சுவையான சர்ச்சைகள்

1. பலாக்கூறும் காகக் கூட்டமும்

சிங்களக் கலை, இலக்கிய உலகிலே முக்கியமான இரண்டு பெயர்கள் மாட்டின் விக்கிரம சிங்ஹ; பேராசிரியர் எதிரிவீர சரத் சந்திரர். விக்ரமசிங்ஹவின் 'கம்பெரலிய' (கிராம மாறுதல்) சிங்கள நாவலிலே யதார்த்த பாவத்தை அறிமுகப்படுத்தியது. அவரது 'விராகய' (விரக்தி) சிங்கள நாவல் வரலாற்றில் மற்றுமொரு திருப்பத்தை ஏற்படுத்தியது. இவரது யதார்த்த நோக்கும், பகுத்தறிவு விளக்கமும் சிங்கள இலக்கியத் துறையில் ஒரு புதிய வளர்ச்சிக்கு வழி வகுத்தன. சரத் சந்திரவின் 'மனமே' சிங்கள நாடகத்தின் எழுச்சிக்கு வித்திட்டது. 'பேராசிரியர் சித்தாந்தம்' என்ற சிங்கள இலக்கியக் கொள்கை உருப்பெற்றதில் இவருக்கும் பெரும்பங்குண்டு. இவ்வாறு நவீன சிங்களக் கலை—இலக்கியத்தின் ஆணிவேர்களாகத் திகழும் இவ்விரு

வர்க்கிடையே மோதல் பற்றிய வதந்தி துரதிர்ஷ்டத்துக்குரியது.

இவர்கள் இருவரும் சம்பந்தப்பட்ட விஷயங்கள் இரண்டு. சரத் சந்திரவின் 'மலகிய எத்தோ' (மரித்தோர்) 'மலவுன்கே அவுருதுதா' (மரித்தோரது திருநாள்) எனும் இரு நாவல்களைப் பற்றிய விக்ரமசிங்ஹவின் 'ஜப்பானிய காமக்கலையின் நிழலில்.....' என்ற விமரிசனம் ஒன்று.

மற்றது, இவ் விமரிசனத்துக்குப் பதிலடி என்று கூறப்படும் சரத் சந்திரவின் 'கொல் பனுவம் கப்புட்டு ரெலம்' (பலாக்கூறும் காகக் கூட்டமும்) என்ற வாடுலி நாடகம்.

வாடுலி நாடகம் குறித்த படி ஒலிபரப்பப்படாமல் நிறுத்தப்பட்டபோதே இம் மோதல் பற்றிய வதந்தி வெளிப்பட்டது.

எனினும், இப்போது சரத் சந்திர தமது நாடகம் தனிப்பட்ட எவரையும் தாக்குவதாக

அமையவில்லை என விளக்கம் தெரிவித்துள்ளார். அவரது விளக்கத்தைக் கவனிப்போம்.

பலாக்கூறு நாடகத்துக்கேற்பட்ட அனுபவம் சரத் சந்திரவுக்கு முன்னைய அரசாட்சியின் போதும் ஏற்பட்டுள்ளது. அவரது 'ஏறுவன் லெபுவா' (அவள் ஞானம் பெற்றாள்) நாடகத்திலே 'அவள்' யாரைக் குறிக்கிறது என்பது வாடுலி அதிகாரிகளுக்குப் பிரச்சினையை உண்டாக்கியிருந்தது. உண்மையில் 'அவள்' ஜாதகக் கதை ஒன்றில் வரும் 'சுபா தேரணி' ஆவாள்!

இதுபோலவே பத்துப் பன்னிரண்டு ஆண்டுகட்கு முன்னாலேருவர் மோப்பசானின் சிறுகதை ஒன்றை நாடகமாக்கினார். அதற்குச் செவிசாய்த்திருந்த அமைச்சர் ஒருவர் அது தம்மைக் குறிப்பதாக ஆட்சேபம் தெரிவித்தார். ஆனால் விஷயம் அவ்வாறன்று என வாடுலி அதிகாரி ஒருவர் அமைச்சரிடம் தெளிவுபடுத்தியிருக்கிறார்.

'பலாக்கூறு' நாடகக் கதை வாடுலி அதிகாரிகளுக்கு விளங்கவில்லை. அது கூறும் கதை இதுவே. இளம் எழுத்தாளர் ஒருவர் உருவாக்கிய காவிய மொன்று ரசிகரினது ஆதரவைப் பெறுகிறது. அவருக்கு எதிரான முதுபெரும் எழுத்தாளர் ஒருவர் அக்காவியம் சுயசிருஷ்டி அல்ல வென்றும், அதன் மூல ஏட்டுப் பிரதி தன்னிடமிருப்பதாயும், இளம் எழுத்தாளர் ரசிகர்களை மோசடி செய்வதாயும் குற்றம் சுமத்துகிறார். உண்மையில் அவரிடம் மூல ஏட்டுப்பிரதி எதுவும் கிடையாது. இளம் எழுத்தாளரது ஆக்கம் சுயசிருஷ்டியே. எனினும் அதை அவரால் நிறுவ முடியவில்லை. ஏனெனில் அதன்

கையெழுத்துப் பிரதி தொலைத்துவிட்டது இதனால் மனமுடைந்த அவர் தன்மீது சுமத்தப்பட்ட குற்றச்சாட்டிலிருந்து விடுபட புதிதாகக் கையெழுத்துப் பிரதி ஒன்றைத் தயாரிக்கிறார். காவியம் தனது சொந்த சிருஷ்டியே என நிறுவ அதைச் சமர்ப்பிக்கிறார். இருவருக்கிடையிலும் நிகழும் தர்க்கத்திலிருந்து கையெழுத்துப் பிரதி புதிதாக எழுதப்பட்டதென்ற விவரம் பத்திரிகை ஆசிரியருக்குத் தெளிவுபடுகிறது. இதனால் இளம் எழுத்தாளர் மேலும் அபகீர்த்திக்கு ஆளாகிறார்.

நாடகம் சுட்டும் எதிரான முதுபெரும் எழுத்தாளர் என்பது விக்ரமசிங்ஹவைத் குறிப்பதாக எப்படிச் கூறமுடியும்? சரத் சந்திரகூட முதுபெரும் எழுத்தாளரே அவரைவிட இளைய எழுத்தாளர் பலர் உளர். இந் நாடகத்தால் சரத் சந்திர இலக்கிய சிருஷ்டியிலே காணப்படும் பொது மனித இயல்புகளை விளக்க முயல்கிறார். ஒரு காலத்தில் ஷேக்ஸ்பியர் கூட இத்தகைய குற்றச்சாட்டுக்குப் பாத்திரமானவரே.

இந்நாடகம் விக்ரமசிங்ஹவைத் தாக்குகிறது என்ற முடிவுக்கு வாடுலி அதிகாரிகள் எப்படி வந்தவரோ தெரியவில்லை. விக்ரமசிங்ஹவுக்கும் சரத் சந்திரவுக்கும் இலக்கியக் கொள்கைகள் சம்பந்தமான கருத்துமுரண்பாடுகள் உள்ளமை உண்மையே. எனினும் இலக்கிய சிருஷ்டியில் தனித்துவம் பற்றிய பிரச்சினை எப்போதுமே எழுந்ததில்லை. அவர் எழுதிய நூல் சுயசிருஷ்டி அன்று என அவரே இதுவரை கூறியது கிடையாது.

குணதாச அமரசேகர வெளியிட்ட 'எக்கம கத்தாவ' (ஒரே கதை) என்ற நூல் சரத் சந்திராவைத் தாக்குவதாகச் சிலர் அபிப்பிராயப் பட்டனர். அப்போது அக்கருத்து தவறெனச் சுட்டிக்காட்டியவர் விக்ரமசிங்ஹவே ஆவார். விக்ரமசிங்ஹ இலக்கிய கர்த்தாவாயும், இலக்கியச் சுவை உணர்பவராயும் இருக்கின்றமையாலேயே இது அவருக்குப் புரிந்திருக்கிறது.

வா நொலி அதிகாரிகள் இலக்கியம் என்பது குனிப்பட்ட குரோதங்களை வெளிப்படுத்தும் கருவி என்று கருதுவதாகத் தெரிகிறது. அவர்கள் இலக்கிய சிருஷ்டி ஒன்றை இதில் தனிப்பட்ட குரோதம் உண்டா? இது யாரைத் தாக்க எழுதப்பட்டதோ? என்ற கோணத்திலேயே நோக்குகின்றனர்.

இவ்வாறு சரத்சந்திர விளக்கம் கூறுகிறார். இது அந்தரங்க கத்தமானதாயின் எமக்குத் திருப்தியே. ஆனால் நெருப்பில் லாமலா புகை வந்தது என்ற கேள்வியும் எமது மனதைவிட்டு முற்றாக நீங்கிவிடவில்லையே!

2. எனது தங்கக் கட்டியே!

புக்மேலியன் கிரேக்க புராணக் கதை ஒன்றில் வரும் சிற்பியின் பெயர் இவன் மானசீகமாக ஓர் அழகியின் உருவத்தைக் கல்லில் செதுக்கினான். அதன்பாற் காதலும் கொண்டான். கிரேக்க காதல் தெய்வமான அப்ரோடைட் அச்சிலைக்கு உயிரளித்து அவனது மனைவியு மாக்கியது.

இக்கதையின் அடிப்படையைவைத்து கிண்டலுக்கும், நையாண்டிக்கும் புகழ்பெற்ற பெர்னாட்ஷோ 1912-இல் 'பிக்

மேலியன்' நாடகத்தை உருவாக்கினார். ஆங்கில மொழியையும், பிரஞ்சு மொழியையும் அவ்வந்தாட்டு மக்களாலேயே சரியாக உச்சரித்துப் பேச முடியாமையையும், அக்குறை திருத்தப்பட வேண்டுமென்பதையும் சுட்டிக்காட்டினார். சொற் சிற்பியான பேராசிரியர் ஹிக்கின்ஸ் கொச்சை ஆங்கிலம் பேசும் பூக்காரியான எல்ஸா டேலிடினுக்கு மேல்சமூகத்தினர் பாணியில் ஆங்கிலம் பேசக் கற்றுக் கொடுக்கிறார். ஷோவின் நாடகம் 1956-இல் 'மை பெயராலேடி' என்ற பெயரில் புரோட்வே நாடகமேடையில் நகைச்சுவை இசைச்சித்திரமாக மேடையேற்றப்பட்டுப் புகழ்பெற்றது. இது திரைப்படமாகவும் சக்கை போடு போட்டது.

'ஷோ'வுக்குத் தோன்றிய கற்பனை 'சோ' எனும் தமிழ்னாகிய தனக்குத் தோன்றியிருக்க முடியாதோ என்ற கேள்வியோடு, சோ கோபிநாத், மருதாயி என்ற காய்கறி விற்பவனை உயர்ச்சயகப் பெண்ணை மாற்றும் வகையை 'மனம் ஒரு குரங்கி லே காட்டினார். ஸ்ரீராஜ் என்பவரது 'புலவர் மாறன்' பூக்காரக் கிழவிக்கு நல்ல தமிழைச் சரியான முறையில் உச்சரித்துப் பேசப் பயிற்றுவிக்கிறார்.

மொழித்தூய்மை பற்றிய இத்தகு கருத்து ஷோவின் காலமுதலே நாடக உருவில் புகழடைந்து வந்துள்ளது. இக்கருத்து நமது சிங்கள நாடக அரங்கைக்கூடக் கவர்ந்துவிட்டமை வியப்பன்று. ஆனால் அந்நாடகம் தணிக்கை சபையால் தடைசெய்யப்பட்டு தணிக்கை சபை பற்றிய வாதப் பிரதிவாதம் ஒன்றையே கிளப்பிவிட்டுள்ளமைதான் விசித்திரமானது!

'என் அருமைச் சீமாட்டி' என்று பொருள்படும் ஆங்கிலத் தொடருக்கு இணையான சிங்களச் சொற்றொடர் ஒன்றை நாடகாசிரியர் சந்திரசேன திசாநாயகா நாடகத் தலைப்பாகக் கொண்டுள்ளார். அத்தலைப்பு 'மிகே ரன்கந்தே!' (எனது தங்கக் கட்டியே!)

தடை என்பது திசாநாயகாவுக்குப் புதியதன்று. சீனாவை ஐக்கிய நாடுகள் சபையில் சேர்ப்பது பற்றிய பிரச்சினையை ஆராயும் இவரது 'ஆண்டி டிக்கய அம்பவமய்' (ஆண்டிகள் சிலரும் மட்டும்) இதேவிதமான பிரச்சினையை எதிர்த்தோக்கியது. பிரச்சினைக்குரிய விஷயங்களை யே தெரிவுசெய்வதும் இவருக்குப் புதியதன்று. 'ஹெமத நியங்' புராதன இந்தியா தொட்டு ஐக்கிய அமெரிக்காவரை நிற்பதப் பிரச்சினையை ஆராய்நிறுது.

ரன்கந்தே நாடக நாயகி ஒரு விலைமகள். அவள் ஓர் உயர்வு மகனாக மாற்றிக்

காட்டப்படுகிறார். இதில் மொழி ஒரு பெண்ணை உருவகிக்கப்படுகிறது. அரசியல்வாதிகளும், பண்டிதர்களும், எழுத்தாளர்களும், மக்களும் சிங்களமொழியை எவ்வாறு சுரண்டுகின்றனர் என்று காட்டப்படுகிறது. ரன்கந்த சம்மதசிங்கள (நியமமான சிங்களம்) பற்றி ஆராய்கிறது.

திசாநாயக, 'மொழி மக்களிலிருந்தே ஊற்றெடுத்தது. அது இடத்துக்கிடம், சமூகத்துக்குச் சமூகம் வேறுபடுகிறது. மக்களது மொழி ஒன்றிலே ஒருமைத்தன்மையை நிலைநாட்ட முடியாது' என வலியுறுத்துகிறார்.

மொழி உயிர்த்துடிப்புடன் கருத்தை வெளிப்படுத்த வேண்டும் என்பதைவிட, மொழியானது இலக்கண வரம்புக்குள் சிறைப்பட்டுக் கிடக்க வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தி மொழியின் உயிர்த்துடிப்பை அடக்கி விட முயலும் இலக்கணப் பண்டிதர்கள் கவனிக்க வேண்டிய கருத்து இது! ★

கவலையைத் தீர்ப்பது நாட்டியக் கலையே

அதுபோல் இன்று

கவலையைத் தீர்ப்பதற்கு படியுங்கள் 'சிரித்திரன்' எங்கும் கிடைக்கும்.

சுதந்திர இலங்கையின்

தமிழ் நூல்கள் கண்காட்சி

ஒரு நோக்கு

ஆ. தேவராசன்

1971-ம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் நான்காம் திகதி மாலை ஐந்து மணிக்கு கொழும்பில் நடைபெற்ற சுதந்திர இலங்கைத் தமிழ் நூல்கள் கண்காட்சிக்குச் சென்றிருந்தேன். சம்பிரதாய முறைப்படி மாண்புமிகு செ. குமாரசுவாமி அவர்கள் காட்சியைத் திறந்து வைத்துப் பேசினார்.

'நமது கிராமங்களில் காய் கறித் தோட்டம் செய்கிறோம். அங்கு விளையும் காய்கறிகளே, மிகச் சுவையானவை என்று பெருமிதம் அடைகிறோம். அதே போல நமது நாட்டு இலக்கியங்களைப்பற்றியும் பெருமைப்படுகிறோம். நமது பொருட்கள்மீது அபிமானம் இருப்பது நல்லது; ஆனால் அவைதான் திறமையானவை என்று ஒருதக் கூடாது. எதிலும் இருவழிப்போக்கு அவசியம். பிறமொழி பிறநாட்டு இலக்கியங்களிலும் நல்லவற்றை நல்லமுறையில் வரவேற்கத் தயங்கக் கூடாது. இலங்கையில் வாழும் மூன்று இனத்தவரு

டைய கலைகளும் ஒன்றோடொன்று உராயும்போது உண்டாகும் சலனங்களும் ஒளிகளும் அதிசயமான இலக்கியப் படைப்புளை வருங்காலத்தில் உண்டாக்குவதோடு மூன்று இனங்களையும் நேசத்துடன் நடாத்திச் செல்லவும் உதவும்.'

அமைச்சர் அவர்களை அடுத்து இலங்கையிலுள்ள பிரெஞ்சுத் தூதுவர் அதிமாண்புமிகு அல்பட்சம்பன் உரையாற்றுகையில் கூறியதாவது.

'மூன்றுவது உலகத் தமிழ் மாராய்ச்சி மாநாட்டை பிரெஞ்சு நாட்டில் நடாத்த பிரெஞ்சு அரசு இடம் கொடுத்தது. பிரெஞ்சு அரசுக்கு தமிழ்ப் பண்பாட்டில் உள்ள மதிப்பினால் மட்டுமல்ல, பரம்பரையாக வாழ்ந்துவரும் பிரெஞ்சுத் தமிழ் ஆராய்ச்சியாளர்களாலும் தான் என்பதை நான் கூறிவைக்க விரும்புகிறேன். அழகுசொட்டும் தமிழ்ப் பண்பாட்டு மரபுகளை நாம் என்றும் மறப்பதற்கில்லை.

இந்தக் காரணங்களுக்காக மூன்றுவது மாநாட்டுக் கட்டுரைகளை நூல்வடிவில் வெளியிடப் பிரெஞ்சு அரசு வேண்டிய உதவிகளை முன்னின்று செய்யும். இத்தகைய கண்காட்சிகள் நமது உறவுகளை மேலும் பலப்படுத்தும்.'

இக்கண்காட்சியை நடத்திய அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சிக் கழக இலங்கைக் கிளையின் தலைவர் திரு. செ. அரங்கநாதன், இ. வ. அவர்கள் கூறியதாவது:

'இத்தகைய கண்காட்சிகள் தேவை மட்டுமல்ல—அத்தியாவசியமும் கூட. நமது இலக்கியங்களை நிர்ணயித்து மதிப்பிடுவதற்கு இவை பெரிதும் பயன்படும். இது இலக்கிய வளர்ச்சியை மட்டுமல்ல, மக்களின் வளர்ச்சியை அவர்கள் வாழ்க்கை முறைகளை இன்னும் பலவற்றைப் பிரதிபலிப்பன இது புதிய துறைகளில் ஈடுபடுவதற்கு புத்தூக்கம் அளிக்கும். புதிய அறிவுகளைப் பெற்றுக்கொள்ள ஏதுவாக அமையும். இது இவற்றை எல்லாம் அடைய உதவுவதுடன் தமிழ் மக்கள் தமிழ் மொழிமீது கொண்டுள்ள நீங்காத தாய் பற்றுதலையும் காட்டுகின்றது.'

சம்பிரதாயப் பேச்சுகளாக இருந்தாலும் பொருட் செறிவுள்ள பேச்சுக்கள் இவை. அவற்றுள் பல உண்மைகள் பொதிந்துள்ளன. உள்ளே நுழைந்து காட்சியைப் பார்வையிடுகிறோம்—ஏராளமான மக்கள் கூட்டம்—பலதிறப்பட்ட மக்கள் கூட்டம்—இன மத வேறுபாடற்ற பல்வகைக் கூட்டம்.

காட்சிக்கு வைக்கப்பட்ட நூல்கள் இனம் பிரிக்கப்பட்டு ஒவ்வொரு பிரிவிலும் அடுக்கப்

பட்டிருந்தன. டியூவி டெசிமல் அமைப்புமுறை பின்பற்றப்பட்டிருந்தது. இது மேல்நாட்டு நூற்பகுப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டது. இதைவிடப் பேராசிரியர் எஸ். ஆர். அரங்கநாதனின் கோலோன் முறை கீழைத்தேச நூற்காட்சிக்குப் பொருத்தமாக இருந்திருக்கும். மொத்தத்தில் பார்த்தபொழுது எந்தத் துறையுமே நீக்கமின்றி எல்லா துறைகளிலும் நூல்கள் காணப்பட்டன. ஆராய்ச்சி நூல்கள் அனைத்துமே மிக உயர்ந்த தரத்தை உடையனவாக இருந்தன. சமய தத்துவ ஆராய்ச்சி முதல் கல்வெட்டு ஆராய்ச்சிவரை பல்வகையான ஆராய்ச்சி நூல்கள் இடம்பெற்றிருந்தன. அளவிற்கு தொகையாக இருந்தாலும் ஆழத்தில் உயர்ந்தனவாக இருந்தன.

இந்தக் கண்காட்சியைப் பார்த்த எனக்கு 1959-ஆம் ஆண்டு பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் தனிநாயகம் அடிகளார் நடாத்திய தமிழ் நூற்கண்காட்சி நினைவுக்கு வந்தது. இது அச்சுப் பதிப்புத் தொடங்கிய நிலை முதல் கிளைவிட்டுப் பரந்து வளர்ந்த துறைகள் அனைத்தையுமே உள்ளடக்கியதாக அமைந்தது. மலேசிய, தமிழ்நாட்டு, நூல்களும் இடம்பெற்றன. இந்தக் காட்சி தமிழின் வளர்ச்சியைப் பிரதிபலிக்கும் காட்சியாக இது அமைந்தது. அந்தக் காட்சியில் இலங்கை நூல்கள் மிகச் சொற்பமாகவே காணப்பட்டன. பேராதனையில் இருந்து எனது சிந்தனையாழ்ப்பாணத்தை நோக்கிப் பறந்தது. 1969-ஆம் ஆண்டு நாவலர் விழாவை ஒட்டி நடைபெற்ற நூற்கண்காட்சி நினைவுக்கு வந்தது. இந்த நூற்கண்காட்சி நாவலர் நூல்களை மட்டு

மல்லாது நாவலர் காலத்து நூல்களையும் உள்ளடக்கி இருந்தது. 19-ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழ் உலகின் தனித் தலைமகனாக விளங்கியவர் நாவலர். பம்மல் சம்பந்த முதலியார் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் 19-ஆம் நூற்றாண்டு இலங்கைக் கே உரியது என்று கூறியுள்ளார். அச்சு எந்திரப் புரட்சியால் ஏற்பட்ட இலக்கிய மறுமலர்ச்சியும் புத்தெழுச்சியும் 19-ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் இலக்கியத்தின் தனிப் பண்பாக அமைந்துள்ளது. அந்த மறுமலர்ச்சியையும் புத்தெழுச்சியையும் வழிநடத்திய பெருமை இலங்கைக்கே உரியது. இந்தப் பிரதிபலிப்பை நாவலர் நூற் கண்காட்சி தந்தது. இந்த மூன்று நூற்காட்சிகளின் அமைப்பும் நன்றாக இருந்தது — இதில் மூன்று நூல்கள் முக்கிய பங்கெடுத்துக் கொண்டதே காரணம். பேராசனக் கண்காட்சியில் பல்கலைக் கழகத் துணை நூலகர் திரு. முரு.வேள், யாழ்ப்பாணக் கண்காட்சியில் யாழ். மத்திய கல்லூரி நூலகர் திரு. க. மாணிக்கவாசகர், கொழும்புக் கண்காட்சியில் கொழும்பு பொது நூலகத் துணை நூலகர் திரு. எஸ். எம். கமாலுதீன் முக்கிய பங்கெடுத்ததால்தான் அமைப்பு நன்றாக அமைந்தது என்பதில் ஐயமில்லை.

இந்த மூன்று நூற்காட்சிகளையும் பார்த்த எனக்கு ஒரு உண்மை புலப்பட்டது. ஆக்க இலக்கியப் படைப்புகள் 1956க்குப் பின்னரே நூலுருவம் பெற்றன. அதிலும் ஒரு உண்மை உண்டு. பகிரதன் போன்ற தமிழ் நாட்டு எழுத்தாளர்களை மேடைகளிலேயே வைத்து ஈழத்துப் படைப்புகள் பற்றிக் கூறிச் சவால் விட்ட திரு. எஸ். எம்.

கமாலுதீன் போன்றோரினும், ஜீவா, டானியல், சிற்பி, செந்திராதன் போன்ற எழுத்தாளரினும் தூய கிளர்ச்சியால் நமது படைப்புகள் நூலுருப் பெறத் தொடங்கின. பகிரதன் போன்றோரது பழிச் சொல்லும் சுடுசொல்லாய் அமைந்து புதிய வேகத்தை தூண்டின. ஆயினும் 1956 முதல் 1960 வரை இந்த வளர்ச்சி ஒரு மந்த நிலையிலிருந்ததை இந்த நூற்காட்சி எடுத்துக் காட்டிற்று. 1960 முதல் 1970 வரை ஒரு துரிதவேகம் காணப்படுகிறது. அதிலும் கவிதைத் தொகுதிகள் எல்லையும் நான. அடுத்தாற்போல் சிறுகதைத் தொகுதிகள். கவிதையில் தமிழ் நாட்டைவிட இலங்கை மிக உயர்ந்து நிற்பது எல்லோரும் அறிந்ததே. சிறுகதைகளும் பெரும்பான்மையான தமிழ் நாட்டுப் பொழுதுபோக்குக் கதைகள் போல் அல்லாமல் சமுதாய வெளிப்பாட்டுக் கலைக் கருவூலங்களாக விளங்குகின்றன. 'நாவல்' துறையிலும் (நெடுங்கதைகள்) ஈழத்துப் படைப்புகள் உலக அரங்கிலேயே வைத்துப் போற்றக்கூடிய உயர்வை அடைந்து உள்ளன.

சுதந்திரத்துக்குப் பின்னால் இலங்கையில் எழுத்துத் துறை அடைந்துள்ள வளர்ச்சியை நாம் ஒரே பார்வையில் எடைபோட இந்த நூற்காட்சி உதவிற்று. அந்தவகையில் இந்த நூற்காட்சியை உருவாக்கிய தனிநாயகம் அடிகளாரும், அவருக்குத் துணை நின்ற திரு. கே. சி. தங்கராசாவும் எல்லோரது பாராட்டுக்கும் உரியவர்கள். அதேபோல இந்தக் கண்காட்சிக்கு உருவமும் அமைப்பும் கொடுத்த திரு. எஸ். எம். கமாலுதீன், கலாநிதி க. கைலாசபதி ஆகிய இருவரும் பாராட்டப்பட வேண்டியவர்கள்.

இந்த இருவருக்கும் தோன்றாத துணையாக இரவு பகலாகப் பல்வேறு வகையாக உதவியவர்கள் பலர். அவர்களுள் திருவாளர்கள். க. நவசோதி நூல்களைச் சேகரிப்பதிலும், நூலகர் திரு. ருபகிங்கம் நூற் பகுப்பிலும் உதவினர். பட்டியல் தயாரித்து, அச்சடித்து, சரிபார்த்துப் பலவகையிலும் பல்கலைக் கழக மாணவ மாணவியரும் அரும்பாடு பட்டனர். அவர்களுள் திருவாளர்கள். எஸ். யோகராஜா. ரி. வேலாயுதபிள்ளை, எம். நித்தியானந்தன், வி சடகோபன், பி. சுந்தரலிங்கம், எம். இராமநாதன், எம். ஜே. எகியா, எஸ். திரவியம், பி. ரி. ஜெயவீக்கிரமராஜா, செல்வி கள்: தே. சித்திரலேகா, ஏ. சின்னத்தம்பி, ஹனீதா ஹமீது, ஜஸீமா ஹமீது, ஜ. சொலமன், ஜே. சரவணமுத்து, ஸ. மவுலானா ஆகியோர் பாராட்டப்பட வேண்டியவர்கள்.

இந்த நூற்காட்சி இதுடன் முடிவு பெற்றுவிடவில்லை. பதிலாக ஒரு புது மதிப்பீட்டின் முதல் கட்டமே இது. 1973-ம் ஆண்டு இலங்கையில் நடைபெறவுள்ள அனைத்துலக தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டையொட்டி நடைபெறவுள்ள கண்காட்சிக்கு இது ஒரு ஒத்திகை. எந்த அளவுக்கு இந்தநாட்டில் தமிழ் வளர்கிறது—வளர்க்கப்படுகிறது என்பதை எடைபோட்டுக் காட்ட இந்த நூற்காட்சி பயன்பட வேண்டும். ஆனால் இந்த எடைபோடல் யதார்த்தமாக அமையவுமே வேண்டும். இந்தப் படைப்புகளைப்பற்றிய அளவுகோல் விமர்சனங்கள் கட்டுரைகளாகவும், நூல்களாகவும் வெளிவர வேண்டும். தாலிக்கொடி ஈராக

நகைகளை அடகு வைத்து நூல் வெளியிடும் ஈழத்தின் ஏழை எழுத்தாளன் தலைநிர இத்தகைய மதிப்பீடுகள்—அவற்றால் உருவாகும் தரமான வாசகர்கூட்டம் — பயன்படவேண்டும். தாலிக்கொடியை நம்பி நூல் வெளியிடுவதைவிட்டு வாசகனை நம்பி நூல் வெளியிடும் அளவுக்கு விமர்சகர்கள், பல்கலைக் கழக அறிஞர்கள் தம் பொறுப்பை உணர்ந்து நடக்க வேண்டும் உதாரணமாக மலையாளத்தில் ஒரு கதை சமுதாயத்தின் மிகக் கீழ்மட்டத்திலுள்ள எழுத்தாளனால் எழுதப்பட்டாலும் கூட, பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியர்களே கைகொடுத்து விமர்சித்து வாசகர் வட்டத்திற்கு அறிமுகம் செய்து வைக்கின்றனர். இந்த விமர்சனங்கள் ஒப்பியல் விமர்சனங்களாக மாறும் போது எழுத்தாளன் நிலையும் இன்னும் உயர்கிறது. 'வரம்பு யர.....' என்ற ஒளவையின் வாக்கு இங்கு 'விமர்சனம் வரை.....' என்று மாறவேண்டும். பயனும் பேறும் அதன் விளைவாக உயர்ந்தே ஆகும்.

இந்த அடிப்படையில் ஈழத்து எழுத்தாளனுக்கு வாழ்வுதர — ஏற்றம்தர — அனைத்துலக தமிழாராய்ச்சி மன்றத்தின் இலங்கைக் கிளை சில பணிகளைச் செய்ய வேண்டும். உலகச் சந்தை ஏற்படுத்தப்பட முன்பு இவை நடக்கவேண்டும் — நடந்தால் உலகச் சந்தை கிராக்கி தானாகவே ஏற்பட்டுவிடும். அடுத்த சாகித்திய வாரத்தில் (செப்டம்பர் மாதம்) தமிழ், சிங்களம், ஆங்கிலம் ஆகிய மூன்று மொழிப் பத்திரிகைகள் ஒவ்வொன்றிலும் தமிழ் வர்த்தக அன்பர்களின் விளம்பர

உதவியுடன் இவ்விரண்டு பக்கங்கள் வாங்கவேண்டும். அவற்றில் தற்கால ஆக்க இலக்கியங்களின் பல்வேறு கிளைகளைப் பற்றியும் அவற்றின் அம்சங்களைப் பற்றியும் உயர்மட்ட விமர்சனங்கள் வெளிவரச் செய்ய வேண்டும். அப்போது தமிழ் எழுத்தாளன் படைப்பு உரிய இடத்தைப் பிடிக்கும்; எழுத்தாளன் உயர்வான்; அவன் வாழ வழிபிறக்கும். இதையடுத்து குறிப்பிட்ட ஓரிரு துறைகளில் வெளிவரும் நூல்களுக்கு ஆவது உலக அரங்கில் வைத்து மதிப்பிட்டுப் பரிசில் வழங்க வேண்டும். இலங்கை, இந்தியா மலேசியா பிரதிநிதிகளுடன் மேற்கத்திய, கிழக்கு ஐரோப்பிய நாட்டுப் பிரதிநிதிகள்

சேர்ந்த நடுவர் குழு இந்தப் பரிசு நூல்களைத் தேர்ந்து எடுக்கலாம். இதனால் இப்போது தமிழ்நாட்டைச் சேராத தமிழ் நூல்கள் பற்றி நிலவும் தப்பெண்ணங்கள் விலகும்; அனைத்துலக சிந்தையுடன் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் செயற்பட ஏதுவாக இருக்கும்; பூசல்கள் ஒழியும். இதையடுத்து வர்த்தக ரீதியாகத் தமிழ் நாட்டுக்கு நூல்கள் அனுப்புதற்குள்ள அநாகரிகத் தடை நீக்கப்பட ஆவன செய்யப்பட வேண்டும். இவ்வளவும் செய்தாலே உலகச் சந்தைக் கான உகந்த சூழ்நிலை உருவாகி விடும். உண்மையில் இக் கன்காட்சி தரக்கூடிய பயன் இதுவன்றி வேறென்றாக இருக்க முடியாது. ★

‘மல்லிகை’ யில் பிரசுரமாகாதற்காகக் கதை, கட்டுரை, கவிதைகள் அனுப்பும் எழுத்தாளர்கள் அவற்றுடன் தபால் தலைகள் வைத்து அனுப்ப வேண்டிய அவசியமில்லை. கைப்பிரதி ஒன்று வைத்துக்கொண்டு அனுப்புதலே நல்லது.

அனுப்பப்படும் விஷயங்கள் இரண்டு மாதங்களுக்குள் பிரசுரமாகாவிட்டாலும் அல்லது ‘பிரசுரத்திற்கு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது’ என்ற கடிதம் வராவிட்டாலும், பிரசுரத்திற்கு ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லை என்பதை அறியவும்.

மேலும் அனுப்பப்பட்ட விஷயங்களின்பேரில் எந்தவிதமான கடிதப் போக்குவரத்துக்களும் வைத்துக்கொள்வதும் உசிதமல்ல.

ஆசிரியர்:
மல்லிகை

மதுகரன்

தலைப் பிறை

நீண்ட தூரம் நடந்து வந்ததனால் ஏற்பட்ட களைப்பு... பகல் முழுதும் பட்டினி வேறு.

இதற்கும் மேலாக நாயலைச்சல். அவர் அந்த நகர வீதியின் ஓரமாகத் தள்ளாடி நடக்கிறார்.

முப்பது நோன்பையும் முழுதாகப் பிடித்துவிட்ட பெருமிதம் அவரிடமில்லை. இன்னும் முப்பது நாளுக்காவது நோன்பு நீடித்து அதன் பின் இந்தப் பெருநாள் வரக்கூடாதா என்ற வொரு நப்பாசை.

எங்குமே கும்மாளம்.

முப்பது நோன்பையும் பிடித்துவிட்ட பெருமிதத்தில் உலகே உவமையடைகிறது. எத்தனைதான் வறுமை இருந்தாலும் அத்தனையையும் முடிமறைக்கும் பெருமை யாழ்ப்பாண வேவிகளுக்கு. அது பிய்ந்து விட்டால் மானமே போய்விட்டது போன்று துடிப்பார்கள். அவர் மட்டும் விதிவிலக்கா என்ன?

காலையிலே அவள் முணுமுணுத்தாள். வேலியாம். பிள்ளைகளுக்குத் துணிமணியாம் அந்த முணுமுணுப்புக்கூட அவள் முக்கி முனகி அரையும் குறை

யுமாசத்தான் சொன்னான்? ஆனாலும்.....?

வாழ் விலே வெறுப்புக் கொண்டவன்கூட சிறிது சாந்தி கொள்ளும் தினம்;

தெரு முனைவில் திரும்பினால் பள்ளி. அதிலிருந்து இரண்டொரு வீடு தள்ளினால்.....

அவருக்கு என்னவோ செய்கிறது. தொய்ந்து சாய்ந்து கிடக்கும் அந்த ஓலைப்படலையை ரெதுவாகத் தூக்கி நிமிர்த்துகிறார். அது நிற்கவே பைமற்று சாய்கிறது.

பகலில் பெய்த மழை உமிழ்ந்துவிட்ட நீர் பூராவும் கொட்டிலின் உள்ளே குளமாக நிற்கிறது, ‘புள்ளை’ தான் வந்து விட்டதை அறியத்தருகிறார்.

‘வாப்பா வந்திட்டார் போல போய்ப் பார் புள்ளை.’

சிறுமி ஓடுகிறாள்.

உள்ளே ஈரம், தோளில் சாக்கை எடுத்து உதறி மரத்தின் அடியில் விரித்து சாய்கிறார்.

அடுத்த வீட்டு ரேடியோ பாங்கை ஒலித்து முடிக்கிறது. மீண்டும் அவளின் குரல். ‘புள்ளை நேத்து ராவு பள்ளியாலை வந்த

பழமிருக்கும் எடுத்துக் குடு
வாப்பா நோன்பு திறக்கட்டும்'

'அத அப்போதே தம்பி
திண்டுட்டான் உம்மா'

மீண்டும் அவர் எழுகிறார்.
'தண்ணி மட்டும் தா புள்ளே.
நோன்பு திறக்கிறன். இல்லிப்
போல உப்புக் கட்டியும்.....'
மென்று விழுங்குகிறார்.

ராஹிலா வருகிறாள். அவள்
அவருடன் பன்னிரண்டு ஆண்டு
வரை சசல மேடு பள்ளங்களு
டனும் ஓட்டி உறவாடியவள்.
வளைவு நெழிவுகளெல்லாம் அவ
ளுக்கு நீர்ப்பட்ட பாடு.

வெளி உலகம் யாழ்ப்பாண
மூஸ்லிம்களைப்பற்றி எண்ணுவது
மூலக் குபேரக் குடித்தனம்
செய்பவர்களல்ல. ஏதோ ஓரி
ருவர்தான் அப்படி எஞ்சியவர்
கள் கூலிகள், தையல் தொழி
லாளர், நாடுகளுக்குச் செல்
வோர். கடைசியான தேசியத்
தொழிலைத்தான் அவர் செய்
தார். காலையில் எழுந்து மூலைக்
கடையில் ஒருவடை ஒருபிளெண்
டியுடன் பத்து அல்லது பன்னி
ரண்டு மைல் நடப்பார். பழைய
பேப்பர்கள் புத்தகங்கள் உலோ
கங்கள் எல்லாமே அவர் சாக்
கில் நுழையும். தெரித்த கடை
யில் கொடுத்து வருகிற ஒன்றோ
இரண்டோ கொண்டு அவர்
பாடு கழிகிறது. மூதல் அவருக்
குப் பிரச்சினையல்ல. பாறி
இருக்கிறான் ஒவ்வொரு நாளும்
முதலுக்கு வட்டிவாங்க. அன்
றும் காலையில் சென்றார். அலைச்
சல் வீண்போகவில்லை. கொஞ்
சப் பத்திரிகைகள் கிடைத்தன.
முகலாஸிதான் பழைய கடன்
என்று கழித்து விட்டார்.

நானேசும் பாரியிடம்தான்
வட்டிக்கு வாங்கவேண்டும். யார்
சும்மா கடன் தருவார்கள்.

இது ராஹிலாவுக்குத் தெரி
யும். இருந்தும் இன்று...? பகல்
முழுவதும் அடுப்புப் புகைய
வில்லை. வயிறுதான் புகைந்தது.
இப்போது மனமே புகைகிறது.

'புள்ளைகளுக்கு உடுபுடவை
ஒண்ணும் எடுக்கயில்லையா?'

'பழைய பாக்கியாம் எங்
வளவோ. கெஞ்சினன் மனிசன்
இரும்பாட்டம் இருந்துட்டான்.
சரி நான் பள்ளிக்கு போய்த்து
வாறன்' அவர் வெளியேறி நடந்
தார். தெருவெங்கும் சிறுவர்
கள் கும்மாளமடித்தனர். விடிந்
தால் பெருநாள் என்பதில் மட்
டும் அவர்கட்கு எத்தனை குதா
கலம்.

'பொறக் கண்டாச்சு ...'
'பொறக் கண்டாச்சு ...'

சிறுவர்கள் குரல் வாளைப்
பிழக்கிறது. அவர்களுட் சிலர்
கூட்டமாக நின்றிருந்தனர்

'டேய் எனக்கி எங்க கட
வாப்பா நல்ல பட்டுச் சட்டை
கொண்டு வந்தாரடா' இது
ஒருவன்.

'எங்கட வீட்டை ராவைக்கு
அடை சுடுவாங்க ஒனக்கும்
தாறேண்டா' இப்படி ஒருவன்.
இன்னும் எத்தனையோ பிஞ்சுக்
குரல்கள்.

'ஒனக்கும் புதுச்சட்டை
வந்திட்டுதா?' இது யாரோ.

'எங்கட வாப்பா ராவைக்
குக் கொண்டுவருவார்' அவர்
அக்குரல் கேட்டு கூனிக் குறுகு
கிறார். அவரின் மகளை இருந்
தால்... கவனிக்கிறார். அவன்
தான். கண்ணீர் கண்ணைக் கழு
வுகிறது. பையன் கண்டுவிடக்
கூடாதே என்று பள்ளியுள் பாய்
கிறார்.

'அஸ்ஸலாமு அலைக்கும்'
லெப்பைதான் ஸலாம் சொல்
கிறார். முப்பது நாளும் தரா

வீஹ் தொழுவித்த அவருக்கு
இன்று ஏதாவது கிடைக்கும்
என்ற நம்பிக்கை. பதில் உரைக்
கிறார். அவர் தொடர்கிறார்.
'என்ன ஹஸரத் ஜமா அத்துக்
குப் பிந்திட்டமங்க'

'கடையால இப்பதான்
வந்தேன்' சம்பாஷனை தொட
ரவில்லை. தொழுது மீளுகிறார்.
பையன் இப்போது கண்டு விட்
டான். 'வாப்பா... வாப்பா...'
ஓடிவருகிறான்.

ஏதோ ஒரு வினோதப்
பொருளைப் பார்ப்பது போன்று
சிறுவர்கள் எல்லோருடைய
கண்ணும் அவர்மீது.

'புதுச்சட்டை கொண்டுவந்
திங்களா வாப்பா'

ஓம் வீட்டை இருக்கு வா'
'எனக்கும் புதுச்சட்டை வந்
திடுச்சு' என்று ஏனைய சிறுவரி
டம் பீற்றிக்கொண்டு அவருக்கு
முன்பாய்ந்து ஓடினான்.

அவருக்கு என்னவோ போ
லிருந்தது.

முன்னே சென்ற சிறுவ
னுக்கு ஏமாற்றம் காத்திருந்தது.
அடம் பிடித்தான். ஊரையே
கூட்டிவிடுவான் போலிருந்தது,
அவன் சத்தம். மானம் என்று
ஏதோ அவர் பிதற்றினார். எங்
கிருந்துதான் அத்தனை வெறி
அவருக்கு வந்ததோ.

பையன் சுருண்டான்.

தாய் பரிந்து அணைத்துக்
கொண்டாள். 'என்ன பேய்க்கு
அடிக்கிற மாதிரியா பச்சைக்
குழந்தைக்கு அடிக்கிறது. அதுக்கு
நம்ம நிலை என்ன தெரியும்'
துண்டை உதறித் தேளில்
போட்டுக்கொண்டு நடந்தார்.
தெரிந்த ஒருவரிடம் கடன் கேட்
டார். பிறை இரவு யார் கடன்
கொடுக்கிறேன் என்கிறார்கள்.
வெறுங்கையேதான். மீண்டும்
அவரின் சாமான் வாங்கும்
கடைக்குச் சென்றார். நிலையைச்

சொல்லி அழுதார். பலன்.....
பிறை இரவாம் தரக்கூடாதாம்.
மீண்டும் திரும்பினார். சாம்பிரா
ணிப் புகையும் சந்தனக் குச்சிப்
புகையும் சேர்ந்து மூக்கைத்
துளைத்தது. விரைவாக நடந்
தார். வீட்டையடைந்தபோது
இஷா நேரமாகியிருந்தது.

வீட்டை நோக்கினார்.
எண்ணை வாங்கவும் காசில்லைப்
போல. எல்லா விளக்கிலிருந்
தும் வடித்து எடுத்து ஒருவிளக்
கைமட்டும் பற்றவைத்திருந்
தான் ராஹிலா.

அந்த ஒரு விளக்கும் மின்
னிக் கொண்டிருந்தது. பையன்
அழுத களையில் விழுந்து படுத்
திருந்தான். தூக்கத்திலும் விக்
கிக் கொண்டிருந்தான். அது
அவர் ஈரற் குலையைப் பிப்ப்பது
போலிருந்தது. ஏன் அவ்வாறு
மிருகமாக நடந்தோம் என்று
எண்ணினார்.

மகள், மூத்தவன் மூலை
யோடு ஓட்டிய இருளோடு இரு
ளாக நிற்கொண்டிருந்தான்.
நோன்பு திறந்தபின் தேநீ
ருக்குச் சினி வாங்க வழியின்றி
இருந்தான் ராஹிலா. அவளுக்
கும் களைப்பு. அன்று தலைப்பிறை
இல்லையென்றால் யாரிடமாவது
கடன் வாங்கி அடுப்பை மூட்டி
யிருப்பாள்

எப்பொழுதோ வெல்லாம்
சேர்த்து வைத்த அரிசிக்கு குறு
நெல்லிருந்தது. கஞ்சியாவது
காய்ச்சத்தான் அவள் எண்ணி
னாள். ஆனால் அடுப்புக்கு விற
குக்கு எங்கே போவாள்? மழை
ஒழுக்கு விழுந்து அடுப்பே ஈர
மாகியிருந்தது. இப்படியான
போதெல்லாம் வழக்கமாக
இழுத்துப் பிய்த்து எடுத்து எரிக்கி
ற மேய்ந்திருந்த ஓலையை எடுக்
கலாமென்றாலோ அதுவும் ஈரம்.
அது ஏற்படுத்திய புகையில்
அவர் கண்களும் குளமாகி வீடே
புகைத்தது.....

ஆறியும் ஆறாமலும் ருசித்
தும் ருசிக்காமல் இருந்த அந்தக்
கஞ்சியைப் பருகினார். அது எவ்
வளவோ திருப்தி அவருக்கு.
குடிக்குப்போதே மற்றவர்களை
யும் எண்ணி ஏதோ சாக்குப்
போக்குச் சொல்லிக் கொஞ்சத்
தைமட்டும் குடித்து வைத்தார்.
உழைப்பு அலைப்பு பசி யா
வும் ஏற்படுத்திய உறக்கத்தில்
ஆழ்ந்தார். அவர் புரளுகிறார்.

விடிந்தது பெருநாள்.

அவர் மகனும் கழுவி ய
பழைய சட்டையுடன் நிற்கி
றான். அவனைச் சூழ்கிறார்கள்
சிறுவர்கள்.

‘இங்கப்பாருங்கட டோய்!
இவன் பழைய சட்டை போட்
டிருக்காண்டோய்’

‘இல் லடா இது புதுக்
சட்டை’

‘இல்லே பழசுதான். புதுசு
இப்படி இருக்காது. ஏய் இவங்
கட வாப்பா புதுச்சட்டை எடுக்
கலடா’ கூச்சல் போடுகிறார்கள்
பையன் வாதிடுகிறான். தனது
வாதத்துக்கு ஆதாரம் தேடி
அவரிடம் ஓடி வருகிறான்.

திடுக்கிட்டுவிழித்தார் கனவு.

அடுத்த வீடுகளிலெல்லாம்
ஒரே இரைச்சல். பெருநாட்
பலகாரம் சுட எழுந்திருக்க
வேண்டும். அந்த இரைச்சலில்
அவர் வீடும் விழித்து விட்டது.
சிறுவன் என்ன கும்பகர்ணனா?
எழுந்தே விட்டான். அவன்
தலழிந்து தாயின் அருகில் செல்
வது அந்த இரையில் தெரிகிறது.

தெரியாதவர்போல் கிடந்து
காதைக் கூர்மையாக்குகின்றார்.

‘உம்மா உம்மா நீங்க ஒண்
னும் சுடவில்லையா’

‘எல்லாம் சுட்டாச்சு. காலே
யில் சாப்பிடலாம் போய்ப்
படுத்துக்க’ என்கிறான் அவள்.

சிறிது மௌனம்.

மீண்டும் அவன் குரல்
‘வாப்பா எனக்குப் புதுச்சட்
டை கொண்டுவந்தாரா?’

‘ஓம் பொறகு கொண்டுவந்
தார். நீ போய்ப் படுத்துக்க
நானைக்குப் போடலாம்?’

பையன் தனது பாயில் புர
ளும் சப்தம்.

மெதுவாக மூச்சு விடுகிறார்.
விடிந்தால்.....?

அவருக்கு என்னவோ செய்
கிறது மகள் புத்தி தெரிந்தவள்
சமாளித்து விடுவாள். ஆனால்
சிறுவன்.....

லெப்பைக்குக் கொடுக்கக்
காசின்றி ‘இஷா’ தொழுகைக்கு
போகாதது நினைவில் வருகிறது.

வறுமை இறைவனுக்குக்
கிட்டப் போகவும் தடை விதித்
கிறதே என்று அங்கலாய்க்கிறார்.

அவனுக்குத்தான் எத்துணை
சமாளிக்கும் திறன்! அவன் மூக்
குச் சிந்துவது அவர் காதில்
தெளிவாகக் கேட்கிறது.

விடிந்தால் என்ன செய்வது
என்ற ஏக்கம் அவருக்கு.

‘இறைவா இன்று விடியாது
இருந்து விட்டால்..... அது
பொருந்துமா?’

அவளுக்காக இறைவன்
இரங்கினால்.....

உள வேதனையில் துடிக்கி
றார் அவர்.

என்னவோ செய்கிறது அவ
ருக்கு.

என்ன செய்யப் போகிறோம்
என்ற ஏக்கம்.

அவரின் கை தக்பீர் கட்டு
கிறது.

வாய் கலிமாவை முணு
முணுக்கிறது.....

சத்தம் கேட்டு அவன்
எழுகிறான்.

இறைவன் அவன் வேண்டு
கோளை ஏற்று விட்டான்.

இனி என்றுமே விடியாது. ★

புகை ஊதல்

மாவை தி. நித்தியானந்தன்

புகை; நன்றாய்ப் புகை நண்பா,

புகைப்பது உன் சுதந்திரமே!.....

புகைவதுவோ இதனாலே உன்னலன்தான்;

என்றாலும்,

புகைப்பது உன் சுதந்திரமே!.....

ஆனாலும், நண்பா நீ

பிறருடைய சுதந்திரத்தில்

தலையிடல்தான் அநியாயம்.

தியேட்டருக்குள்,

நீயிருந்தால் நானிருக்க முடிவதில்லை;

அது என்ன. புகைக்கூண்டென்றே நீ நினைத்தாய்?.....

முஞ்சையிலே புகையினை ஏன்

ஊதுகிறாய்—

பஸ்வண்டி நெரிசலுக்குள்,

என்னுடலில் நீ சுட்ட வடுக்களெல்லாம்

இன்னுமுள்;

விலையுயர்ந்த சேட்டுகளில்,

நெருப்பாலே நீ துளைத்த ஓட்டைகளைப்

பார், நண்பா! இளிக்காதே!.....

புகைப்பது உன் சுதந்திரம் தான்;

சென்றங்கே

நின் வீட்டுக் கோடியிலே நின்று புகை;

ஏனென்று கேட்பதற்குச்

செத்தாலும் வரமாட்டேன்!

அல்ல தொரு

பாழ் வெளியிற் போய்நின்றே
வேண்டுமட்டும் புகையுது!
புகைப்பது உன் சுதந்திரமே.....
அதற்காக, நண்பா நீ
மற்றவரின் சுதந்திரத்தை மிதிக்காதே!.....
ஆனால், புகைப்பது உன் சுதந்திரந்தான்!

சேமப் படை சமைப்போம்!

புரட்சிக்கமால்

ஈழத்தாய் நலம்
சூழத் தனி யொரு

இலக்கிற் பணி தொடுப்போம்—எண்ணம்
துலக்கித் தின வெடுப் போம்!

வாழத் தருவன
வாழச் செய்திடும்

வழியே நாமுழைப் போம்—நேற்றைப்
பழியே; உனையொழிப் போம்!

“எங்கள் தாயிவள்
நாங்கள் இவள்மக”

வென்றே உறவமைப்போம்—வாழ்க்கை
ஒன்றே பெற நினைப்போம்!

சிக்கத் திறலெனப்
பொங்கித் திரண்டொரு

சேமப்படை சமைப்போம்—பகையே,
நாமங் கெடத் துமிப்போம்!

உடமை பொது வென
கடமை கொண் டெழும்

உலகை வரவேற் போம்— ஈழத்
தலைமை தனைச் சேர்ப்போம்!

அடிமை, ஆண்டைகள்
படு பொய் அமைப்பினை

அழித்தே சமன் செய்வோம்—ஆற்றல்
கொழித்தே நலஞ் செய்வோம்!

குணசேன விதான
(மக்கள் எழுத்தாளர் முன்னணிச் செயலாளர்)

இலக்கியத்தை இலங்கை உருவாக்குவதே

எமது குறிக்கோள்

ஏகாதிபத்திய—முதலாளித்
துவ ஆட்சி நீண்ட காலமாக
நிலவிய நாடுகளில் வெவ்வேறு
இனங்களின் பண்பாடுகள் ஒற்
றுமை உருவாகுவதற்குத் தடை
யாக இருந்ததோடு இனப் பகை
களையும் தூண்டி விட்டு வந்துள்
ளது அதே அமைப்புமுறை.

இதற்கு இலங்கை ஓர் உதா
ரணமாகும்.

இதனால்தான் இங்குள்ள
தமிழ் — சிங்கள இனங்களுக்
கிடையே ஒற்றுமை நிலவவில்லை
இனக்குரோதம் காலத்துக்குக்
காலம் தனது பயங்கர முகத்தை
வெளிக்காட்டி வந்துள்ளது.

வகுப்புவாதம் தேசியவா
தத்தின் ஓர் இன்றியமையாத
ஆயுதமாகக் கையாளப்பட்டு
வந்ததினால் இன்று அது தேசிய
ஒற்றுமையைச் சீர்குலைக்கக்

கூடிய ஒரு பெரும் சக்தியாக
விசுவரூபம் எடுத்துள்ளது.

இன்று பிரித்தானிய ஏகாதி
பத்தியத்திடமிருந்து எம்மை
விடுவித்துக் கொண்டபின், வேறு
வகை அடிமைத் தளைகளை
அறுத்து எமது நாட்டின் பரி
பூரண சுதந்திரத்தைக் கட்டி
யெழுப்ப முனைந்து செயலாற்றுகி
ன்றோம். இன்று நமக்கு அவ
சியம் தேவைப்படுவது தேசிய
ஒருமைப்பாடு. அதன் கலாசா
ரத் தொடர்பான இலங்கைப்
பண்பாடு. இப் பண்பாட்டை
நாம் வளர்ப்பதற்கு தேசிய
ஒற்றுமையே அடித்தளமாக
அமையும். கடந்த சில நூற்
ரண்டுகளின் வரலாற்றை நாம்
நோக்குவோமாயின் பெரும்
பான்மை இனமாகிய சிங்கள
வர்களுக்கிடையிலும் சிறுபான்
மை இனமாகிய தமிழர்களுக்

கிடையிலும் இனப் பகை நிலவி வந்துள்ளதை அவதானிக்கலாம் இத்தகைய குரோதங்களை ஏகாதிபத்திய சக்திகள் மேலும் மேலும் மூட்டி வளர்த்துக்கொண்டே வந்தனர்.

எவ்வெவ் வழிகளில் சாதியமோ அவ்வவ் வழிகளில் தமிழ்—சிங்கள இலக்கியங்களின் மூலம் இத்தகைய இனக் குரோதத்தை வளர்ப்பதற்குப் பிற்போக்குவாதிகள் தவறியதில்லை. தமிழர்கள் சிங்களவர்களின் வைரிகளென சிங்கள வரலாறு வர்ணிப்பது மாதிரி, அதே போன்று சிங்களவர்கள் தமிழர்களின் பரம சத்துராதிகள் என தமிழ் வரலாற்று நூல்கள் கூறிவந்துள்ளன. இந்த இரு மொழி இலக்கியங்களும் இத்தகைய வகுப்புவாத உணர்ச்சிகளுக்குத் தூபமிட்டுள்ளன. இத்தகைய நச்சுக் கருத்துக்களின் தாக்கத்தினால் ஏற்பட்ட கூடிய பேரபாயத்தை அவப்பேரூகப் பல எழுத்தாளர்கள் உணரவில்லை. ஆற்றல் மிக்க இலக்கியத்தை வளர்ப்பதற்கு இலங்கைப் பண்பாடு உருவாவதின் இன்றியமையாமையை பலர் இன்னும் சரிவர உணரவில்லை. வகுப்புவாத நோக்கமற்ற ஒரு பண்பாட்டினை நாம் உருவாக்காத விடத்து இந்நாடு முன்னேற முடியாது. தமிழ்—சிங்கள—முஸ்லிம் இலக்கியங்கள் பேணப்படுவதும் அதன் ஒவ்வொன்றின் தனித்துவமும் போற்றிப் பாதுகாக்கப்படுவதும் முக்கியம்தான் ஆனால் அதே சமயம் பொது இலங்கைத் தன்மையைப் பிரதிபலிக்கக் கூடிய புதிய தேசிய இனங்களாகவும் அவை அமைந்திருக்கவும் வேண்டும்.

ரஷ்யாவில் ஏற்பட்ட மாபெரும் புரட்சியின் விளைவாக ஒவ்வொரு இனங்களின் தனித்

துவமும் செழுமைப்படுத்தப்பட்டது. அதேசமயம் எல்லா இனங்களுக்கும் பொதுவான ஒரு பண்பாடும் உருவாகியது. இதனால் எழுத்து வடிவமற்ற பல பேச்சு வழக்கு மொழிகள் எழுத்துருவம் பெற்றன. ஒற்றுமை உணர்வு சோவியத் பண்பாட்டை ஊடுருவி இருந்தது. நூற்றுக்கு மேற்பட்ட இனங்களை பொது சோவியத் பண்பாடு இணைக்கின்றது. இன்று ரஷ்ய இன மொழி இலக்கிய காரர்கள் தத்தமது மொழி இலக்கியங்களைத் தங்கு தடையற்று வளர்த்து சோவியத் இலக்கியத்திற்குப் புதுச் செழுமை அளிக்கின்றனர். சோவியத் இலக்கியம் என்னும்பொது அது பற்பல தேசிய இனங்களின் மொழி இலக்கியங்களைக் குறிக்கும். ஆனால் அவற்றிற்கிடையே ஒரு பொதுத் தன்மை நிலவுவதினால் அவற்றினைச் சோவியத் இலக்கியம் என இனங் கண்டு கொள்ள முடிகிறது. பல இனங்களை ஒன்றிணைக்கும் பண்பாடு முதலாளித்துவத்திற்குப் பெரும் தலைபிடி. சோவியத் இலக்கியத்தின் முன்மாதிரி புதிதாகச் சுதந்திரம் பெற்றுள்ள நாடுகளின் கவனத்தை ஈர்க்குமென ஏகாதிபத்திய வாதிகள் அஞ்சுகின்றனர். அதன் செல்வாக்கினால் தேசியப் பண்பாடுகள் வளர்ந்தோங்குமென திகிலுறுகின்றனர். இதனால்தான் பண்பாட்டைப் பற்றி ரஷ்யா வரையறுத்துள்ள கொள்கைகளைச் சீர்குலைப்பதற்கு அவர்கள் முனைந்து செயல்படுகின்றனர். இதற்காக நோபல் பரிசுத் திட்டத்தையே கொச்சைப்படுத்துகின்றனர்.

இன ஒற்றுமையை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ள பண்பாடும் இலக்கியமும் எவ்விதச்

சுரண்டலுக்கும் எள்ளளவும் இடமளிக்க மாட்டாது என்பது சுரண்டும் கூட்டத்திற்கு நன்கு விளங்கும்.

சோவியத் இலக்கியத்தினதும் பண்பாட்டினதும் முன்மாதிரியைப் பின்பற்றி நாங்களும் பொது இலங்கைப் பண்பாட்டினை உருவாக்குவதன் அவசியத்தினை உணரத் தலைப்பட்டோம். கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளாக சிங்கள—தமிழர் இனப்பகையை மூட்டுவதற்குப் பிற்போக்குச் சக்திகள் படாத பாடு பட்டனர்.

நமது நாடு எல்லாத்துறையிலும் முன்னேற வேண்டுமானால் தமிழர்—சிங்களவர்—முஸ்லிம்கள் எல்லோரும் ஒற்றுமைப்பட்டு ஓர் இலங்கை இலக்கியத்தினை வளர்க்க முற்பட வேண்டும். இலங்கைப் பண்பாடு என்ற கோட்பாடு மூலம்தான் இந்நாட்டு மக்களிடையே நாம் ஒற்றுமையைவளர்க்கலாம். இதற்கு நாம் நீண்ட காலமாகப் போராட வேண்டும். மக்கள் எழுத்தாளர் முன்னணி இப்பிரச்சினையை நன்கு உணர்ந்துள்ளது. வகுப்புவாதத்தை எதிர்த்துப் போராடி வந்துள்ளது. ஓரளவு வெற்றியும் பெற்றுள்ளது. இவ் அணி உருவாகி இரண்டு ஆண்டுகள்தான் ஆகியுள்ளன. தலைசிறந்த எழுத்தாளர்களும் இளம் எழுத்தாளர்களும் இவ் அணியில் அங்கம் வகிக்கின்றனர். முதலாளித்துவத்தினதும் ஏகாதிபத்தியத்தினதும் ஆயுதங்களாக உருமாறி இருக்கக்கூடிய சில எழுத்தாளர்களை இம் முன்னணி தன்பால் ஈர்த்துள்ளது. சிங்கள எழுத்தாளர்களிடையே உள்ள பெரும்பான்மையினர் மக்கள் இலக்கியம் என்ற கோட்பாட்டினை ஏற்றுக் கொண்டுள்ளனர். இம் முன்னணி இப்

பொழுது இரு தொகுப்புகளை வெளியிட உத்தேசித்து அதற்கான ஆயத்த வேலைகளையும் செய்து வருகின்றது. வகுப்புவாதத்தை எதிர்த்து எழுதிய தமிழ் எழுத்தாளர்களின் கதைகள் ஒரு தொகுப்பில் அடங்கும். மற்றது, தேசிய ஒற்றுமையைப் பொருளாகக் கொண்டு சிங்கள எழுத்தாளர்கள் எழுதிய கதைகளைக் கொண்டதாக இருக்கும்.

இலங்கை இலக்கியம்—மக்கள் இலக்கியம் என்ற கோட்பாடுகளை நாம் முன்வைத்துள்ள மையால் எமது எழுத்தாளர் முன்னணி இன்று முன்னணியில் திகழ்கின்றது. எழுத்தாளர்கள் மட்டுமின்றி, தொழிற் சங்கவாதிகள், பல்கலைக் கழக மாணவர், வாலிபர் சங்க உறுப்பினர் போன்றோர் எமது அணியுடன் கருத்துப் பரிமாறல் செய்ய முன்வந்துள்ளனர். இத்தகைய சூழ்நிலையில் இங்கு வாழும் வெவ்வேறு இனங்களை ஒருங்கிணைக்கும் ஒரு பொதுப் பண்பாடு மக்கள் இலக்கியம் என்ற கோட்பாடுகளுக்கு அமைய இத்தகைய பொதுமையை உருவாக்க நமது தாய்த்திருநாட்டைநேசிக்கும் சகல தமிழ்—சிங்கள எழுத்தாளர்களும் முன்வர வேண்டும்.

வி. என் பி.

தகரக் கொட்டகை

என்னை நீங்கள் அதற்குள் எனக் மறந்திருக்க முடியாது. அதுவும் இந்தக் காலத்து சினிமாப் பரம்பரை வண்ணஞ்சூழ்ந்துக்கு பக்கத்திலிருந்த பழைய 'வினஸ்' தியேட்டரை எப்படி மறக்க முடியும்? புதிய 'வினஸ்' என்று எனக்குப் பக்கத்தில் தோன்றி விட்டது. என்னைப் பிடிங்கி அடுக்கி நான் இருந்த இடத்தில் புதியதோர் கட்டடம் எழுப்புகிறார்கள்.

இதைப் பற்றி ஒன்றும் நான் துயரப்படவில்லை. நான் சொல்ல வந்த கதையும் வேறு.

சுமார் நாற்பது அல்லது ஐம்பது வருடங்களுக்கு முன்பு நான் இருந்த நிலையப்பற்றித் தான் சிந்திக்கின்றேன். சிந்தித்து 'அந்த நாள் இனி வருமோ' என்று ஏங்கித்துயரப்படுகிறேன்.

அது சி. மு. காலம்; அதாவது சினிமாவுக்கு முந்திய காலம் நாடகங்கள் அரசு புரிந்த காலம்

இப் பொழுது போலவே அப் பொழுதும் நாடகத்தை ஒரு தொழிலாக நடத்திய 'புரொபெஷனல்' நாடக சபைகள் இலங்கையில் இருந்ததில்லை. நாடகக் கலையில் ஆசையுள்ள பிற தொழில்களிலிருப்பவர்கள் 'அமெச்சூர்' நாடக சபைகளை உண்டு பண்ணி ஓய்வான நேரங்களில் நாடகங்களை ஒத்திகை பார்த்து மேடையேற்றி வந்தார்கள். ஒரு சபை இரண்டு மூன்று நாடகங்களை தயார் பண்ணிக் கொண்டதும் எங்காவது ஒரு வயல் வெளியில் தென்னோலை கிடுகினால் பெரிய கொட்டகை கட்டி அதில் நாடகங்களை நடாத்துவார்கள்.

நான் ஒருவன் தான் தகரத் தால் வேயப்பட்டவன். 'தகரக் கொட்டகை' என்ற பெயர் சொற்ப காலத்தில் யாழ்ப்பாணம் எங்கும் பிரபல்யமாகி விட்டது.

எனது சீவிய காலத்தில், அதாவது நாடகக் கொட்டகையாக நான் இருந்த காலத்தில், எத்தனை சிறந்த நாடகங்களைப் பார்த்திருப்பேன், எத்தனை பிரபல நடிக நடிக்கையின் திருவடிகள் எனது மேடையில் நடமாடியிருக்கும், எத்தனை சங்கீத வித்துவான்கள், எத்தனை பழன்கள் அட்டா, சொல்லி மாளாது என்னவோ, அவர்களை யெல்லாம் உயிரும் உடலுமாக, நெற்றிக்கு நேரே கண்டு, மேடைக்குப் பின்னால் நடந்தசம்பாஷனைகள், கேலிகள், சண்டைகள் முதலியவற்றைப் பார்த்த பின்பு 'செலுலோயிட்' டில் அடைபட்டு வரும் எந்தப் பெரிய 'திலகம்' ஆயினும் எனக்குப் பிடிப்பதில்லை. அப்பொழுதெல்லாம் ஓரிரவு நாடகம் முடிந்த பின்பு அடுத்தநாள் முழுவதும் அத் தர்ஜுவாதிகள் வாசனையும், மல்லிகை மாலைகளின் வாசனையும், மிருதங்கத்தின் வாசனையும், பிராண்டி வாசனையும் கொட்டகை முழுவதும் ஐம் மென்று கமழும். இப்பொழுது 'செலுலோயிட்' செடியும் மருந்துகளின் நாற்றமும் முக்கைப் பிடிக்கிறது. அப்பொழுதெல்லாம் மேடையில் நிற்கும் மனிதர்களை தரையிலிருந்தும் மனிதர்கள் பார்த்து மகிழ்ந்து, கைகொட்டி ஆரவாரித்தார்கள். அது பார்ப்பதற்கு இயற்கையாயிருந்தது. இப்பொழுது திரையில் விழும் நிழற்படங்களை பார்த்து விட்டு மகாசனங்கள் 'விசில்' அடித்து எக்காளம் போடுவது, ஏனோ எனக்கு அசுவாரஸ்யமாய் படுகிறது. அப்பொழுதெல்லாம் கலரியிலிருந்து 'வன்ஸ்மோர்' குரல் எழும்பினால் கதாநாயகன் திரும்பி வந்து ரசிகர்களைத் திருப்திப் படுத்தி விட்டுப் போவார். இப் பொழுது யாரைப் பார்த்து 'வன்ஸ் மோர்' கேட

பது? நிழற்படமாக வரும் கதாநாயகன் நேரில் வந்தாலும் பாவம், பாட முடியாதே? குரல் இரவல் கொடுத்தவரையும் அல்லவா கூட்டி வர வேண்டும்!

நாடகத்தன்று காலையில் பல வித நோட்டீஸ்களால் அலங்காரம் செய்து கொண்டு அன்றைய நாடகத்தை விளம்பரம் செய்தற்கு ஓர் ஒற்றை மாட்டு வண்டி ஊர் சுற்றப் புறப்பட்டு விடும். அதற்குள் ஒரு கிளாரினட் காரரும் ஒரு டோலக் காரரும் நோட்டீஸ் வழங்குபவரும் இருப்பார்கள். கிளாரினட் வித் வான் தூங்கி வழிந்து கொண்டு முச்சந்திக்கு முச்சந்தி ஒவ்வொரு 'பிட்' வாசிப்பார். டோலக் காரரின் பாண்ட் மேளம் 'டும் டும்' என்று மீழங்கும், சிறுபையன்களும் பெரிய பையன்களும் நோட்டீசை ஆவலோடு வாங்கி விழுங்குவார்கள். மாலையில் இந்த வாத்திய கோஷ்டி திரும்பி வந்து நாடகம் ஆரம்பமாகும் வரை கொட்டகைக்கு முன்னால் உட்கார்ந்து 'ஐமா' போடும். விளம்பரம் செய்வதற்கு அந்தக் காலத்தில் 'ஸ்பீக்சரம்' இல்லை, சினிமாதட்டுகளும் இல்லை, காரர்களும் நிறைவு.

எஸ். ஜி. கிட்டப்பா. கே. பி. சுந்தரரம்பாள், எஸ். வி. சுப்பையா பாகவதர், டி. பி. ராஜலட்சுமி, எம். ஆர். கோவிந்தசாமி, அனந்தநாராயண ஐயர், கே. எஸ். தேவகு ஐயர், பழன் சண்முகம் முதலிய பல இந்திய நாடக பாத்திரங்களை நான் காணும் பாக்கியம் பெற்றிருக்கிறேன். ஈழத்தில் பிரபலமான 'மெய்கண்டான்' சரவணமுத்து, நெல்லியடி ஆழ்வார், கலையரசு சொர்ணலிங்கம், கன்னிகா பரமேஸ்வரி, பழன் செல்லையா

முதலியவர்களும் என் மேடையை அலங்கரித்தார்கள்.

'சந்தச் சரப' சங்கீத, சாஸ்திரிய, கவிராஜ, போஜராஜ' எம். ஆர். கோவிந்தசாமிக்கு அப்போழுது மகாகியாதி. அபூர்வமான பாட்டு, அற்புதமான நடிப்பு, அழகான தோற்றம். மேடையில் சந்தர்ப்பங்களுக் கேற்றல் போல சுயமாகவும் பாட்டிணைத்துப் பாடவல்லவர். அவருக்கு சரஸ்வதி வாலாயம் இருந்தது. அத்துடன் இன்னொன்றையும் அவர் வாலாயம் செய்து கொண்டார்—மது. வேறொரு தியேட்டரில் அவருடைய 'சங்கீத கோவலன்' நாடகம் ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள். நாடகம் தொடங்க வேண்டிய நேரம் தவறி ஒரு மணி நேரத்துக்கு மேலாகி விட்டது. எம். ஆர். ஐக் கானோம் சனங்கள் 'விசில்' அடித்து பெரிய அட்டகாசம் புரியத் தொடங்கி விட்டார்கள். நாடகத்தை ஏற்பாடு செய்த முதலாளிக்கு அசாத்தியமான கோபம் பிறந்துவிட்டது அவருக்கு அந்நாட்களில் பெரிய நாட்டாண்மை இருந்தது. கையில் சவுக்கை எடுத்துக்கொண்டு எம். ஆர். ஐத் தேடிக்கொண்டு போனார். எம். ஆர். இதற்கிடையில் பறங்கித் தெருவிருந்த பிரண்டிக் கடையொன்றை காலி செய்து விட்டு, நிர்வகிற் சமாதிமோன நிலையில், ரிக்ஷாவில் வந்து கொண்டிருந்தார். முதலாளி அவரைக் கண்ட மாத்திரத்தே கோபாக்கினி கண்களில் சிதற, சவுக்கினால் வெளு வெளு என்று வெளுத்து விட்டார். கோவிந்தசாமிக்கு ஆத்திரமும் ஆக்ரோஷமும் வந்துவிட்டது. ஒன்றும் பேசாமல் நாலு வாளி தண்ணீர் அள்ளித் தலையில் ஊற்றிக் கொண்டு, மட்டமடவென்று

வேஷம் போட்டுக்கொண்டு மேடையில் ஏறி, என்ன நாடகம் என்பதை கேட்டறிந்து கொண்டு, நடித்தார் ஐயா, நடித்தார், என்ன மாதிரி நடித்தார்! நாடகத்தின் முடிவில் ஆத்திரம் பொங்கி மீறிவர. இரு கண்ணங்களிலும் கண்ணீர் தாரை தாரையாக வழிய, தன்னை சவுக்கால் அடித்துப் போட்டார்கள் என்று சபையோருக்கு முறைப்பட்டு, கோவென்று கதறியழுது, அந்த இடத்திலேலே 'ஹராம்' பாடி சபித்து விட்டார்.

சினிமா வந்த பின்பு நான்தகரக் கொட்டகையாகத்தான் இருந்தேன். ஆனால் அந்தப் பெயரோடு தொடர்புள்ள நாடகங்கள் இல்லாதபோது, உடலிருந்தும் உயிரில்லாதவனாகவே இதுகாறு காலம் கடத்தினேன் இப்பொழுதும் என்ன செய்யலாம் 'பழையனகழிதலும்' ★

மலிலிகை ஆசிரியரைக்
கொழும்பில் சந்திக்கும்
முகவரி:

137, மெலிபன் ஸ்ரீட்
கொழும்பு - 11

தொலைபேசி: 20712

மார்ச் 16 - 19 திகதிகள்

தியாகராஜன்

கற்பு

தேயிலைத் தோட்டத் துரைமார்களைக் கடவுளாக மதித்த காலம். 25 ஆண்டுகளுக்கு முன். இந்தத் துரைமார்கள் கிளப்பும், குடியும், ரக்கர் விளையாட்டுமாக இருப்பார்கள். அவர்கள் தாம் பத்திய வாழ்வோ கேட்கவேண்டியதில்லை. நரகம்தான் கணவன் மனைவி உறவு வெறும் போலி. 'டியர், டார்லிங்' எல்லாம் போய் 'டாமிற் பிளடி' எல்லாம் சரளமாக அடிபடும், இவர்கள் உரையாடலில். இவர்கள் ஒரு விதத்தில் அனுதாபப் படவேண்டியவர்களே. தன் இனத்தவர் களிடமிருந்தும், தாய்நாட்டிலிருந்தும், காலத்தினாலும் தூரத்தினாலும் பிரிந்திருப்பது; இங்குள்ள கறுப்பர்களிடமிருந்த ஒதுங்கி வாழுதல், தினமும் மனைவியின் பார்த்த முகத்தையே பார்த்துக்கொண்டிருப்பது, எல்லாமாகச் சேர்ந்து இவர்களை எந்நேரமும் ஓர்வித எரிச்சலுடன் இருக்கச் செய்யும். ஒரு சிறிய சம்பவம் போதும் இவர்களை நிலைகுலையச் செய்ய. குடியும் இல்லாவிட்டால் கட

டாயம் பைத்தியந்தான் பிடிக்கும். இந்தத் துரைமார்கள் கூலிப் பெண்களை வேட்டையாடுவதுமுண்டு. தங்கள் மனைவிமார்களிடம் கிடைக்காததை இவர்களிடம் பெறுவார்களோ, அல்லது ஒரு மாற்றத்திற்காகவோ தெரியாது. இப்படி ஒரு ருசிக்குப் பலியானவன் தான் ராக்கு.

ராக்கு, துரையின் அப்புமுத்துசாமியின் மனைவி. முப்பது வயதிலும் இளமை சொட்டும் உடலமைப்புக் கொண்டவள். சிவப்புக் கட்டம் போட்ட கைத் தறிச் சேலை கட்டி, ரோசாவோ கடதாசிப் பூவோ தலையிற்குடி, வெற்றிலையை மென்றுகொண்டு சம்பளம் வாங்க ஸ்டோருக்குப் போவாள். துரை அப்படியே கிறங்கிப் மோவான்.

துரைசானி நுவரெவியா விற்கு ரேசுக்கும் ஷொப்பிங் செய்யவும் போய்விட்டாள். வர இரண்டு நாட்களாகும். துரை தனியே பங்களாவில் காலந்தள்ள வேண்டும். போத்

தில்தான் கதி. அன்று நல்ல குடி. மணி ஏழு. முத்துசாமி 'டின்னர் ரெடி சேர்' என்று சொல்லிச் சாலம் வைத்தான்.

'முத்துசாமி'

'யெஸ் சேர்'

'கோ அண்ட் பிறிங் ராக்கு'

'விச் ராக்கு சேர்?'

இந்த அப்புமார்கள் துரையுடன் அரை குறை ஆங்கிலத்தில் பேசத் கற்றிருந்தார்கள்.

'டாமிர். ஐ மீன் யுவர் வைவ்.'

முத்துசாமிக்கு திசைப்பு; கோபமல்ல.

'ஹியர் இஸ் எ பொட்டில் போர் யு. நௌ பிறிங் ராக்கு. கேட் கோயிங்'

'வெரி வெல் சேர்'

பெரிய துரையல்லவா கேட்டுவிட்டார்? என் மகனையும் பங்களா வேலைக்குச் சேர்த்துவிடலாம். துரை இந்த உதவிகூடவா செய்யமாட்டார். பொடியன் பள்ளிக்கூடமும் போரூனில்லை. புல்லுவெட்டவும் போரூனில்லை. பயலுக்கு ஒரு சான்ஸ் அடித்திருக்கு. இந்த ரீதியில் முத்துசாமி எண்ணமிட்டான். பெரிய பங்களா வேலையல்லவா கிட்டப் போகுது மகனுக்கு.

இதையெப்படி அவளிடம் கேட்பது? 'ராக்கு!' நாக்கு மேலண்ணத்தில் ஒட்டிக் கொண்டது உடலில் ஓர் உதறல். என்ன சொல்வாளோ பாவி மகள்?

'என்ன?'

'து ரையுன்னை பங்களா விற்கு வரச்சொன்னா!''

அவள் இப்படி வரும் என்ம அறிந்திருந்தாளோ என்னவோ மறுபேச்சின்றி அவனுடன் போகப் புறப்பட்டாள்.

'இந்தா புள்ளே! அந்தச் சிவப்புச் சேலையைக் கட்டிக் கோ.'

கட்டிக்கொண்டாள்

அவன் முன்னால், அவள் பின்னால். போகும் வழியெல்லாம் எப்படி மகனுக்கு துரை பங்களா வேலை கிடைக்கப்போகுது. இவ்வளவு ஆட்களிருக்க துரை உன்னை விரும்புகிறார் என்றால் நீ அழகிதான் என்று வள, வள என்று கதைத்துக்கொண்டு சென்றான். குற்ற உணர்வைக் கதையின் போர்வையில் மறைத்துக் கொண்டான் போலும்.

பங்களா வந்துவிட்டது.

அதோ துரை உட்கார்ந்திருக்கிறான். அன்று ஒரு இரவு, மீண்டும் அப்படிப் பல இரவுகள்.

இப்படியும் ஒரு கணவன் செய்வானா?

மனைவியரை மாத்திரமா, மக்களையே பலியிட்டவர்கள் கதை ஏராளம்.

செல்லையனைத் தெரியுமா? இவன் ராக்குவின் அத்தை மகன் தோட்டத்தில் நடக்கும் கோழித் திருட்டு வாழைக்குலைத் திருட்டு எல்லாவற்றிற்கும் இவன்தான் கால். ராக்குவின்மேல் இவனுக்கி ஒரு கண். ராக்கு முத்துசாமிக்கு வாழ்க்கைப் பட்டாள். இவனது அடாவடித் தனத்தைப் பொறுக்காது. கோட்டும், வெள்ளை வேட்டியும் சப்பர்த்தும் சிகரட்டும் (துரை பங்களாவில் கள வெடுத்தது) ஆக வளையவரும் முத்துசாமிக்கு ராக்குவை அவ

ளின் பெற்றோர்கள் கொடுத்த தில் வியப்பில்லையல்லவா?

எப்போதாவது ராக்குவைச் செல்லையன் வழியிற் சந்திக்கும் போது குசலம் விசாரிப்பான். அத்தோடு சரி. என்னதான் போக்கிரியானாலும் பெண் விசயத்தில் அவனைப் பிழைசொல்லக் கூடாது.

ராக்குவின் சமாச்சாரம் செல்லையன் காதுகளில் விழுந்தது. நான் விரும்பிய பொருள் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை மாற்றான் உடமையானால், நானும் பொறுத்துக்கொண்டேன். இப்போ..... செல்லையன் பொருமினால். தினமும் ராக்குவிடம் பேச்சுக் கொடுக்க ஆரம்பித்தான்.

வம்புப் பேச்சு. ஏதேதோ சொல்லும் பார்வை.

அவள்தான் இப்போ கோயில் மூர்த்தியல்லவே. தெருவிற்குடக்கும் கல்லாச்சே.

ஒருநாள் ராக்கு கொழுந்து நிறுத்துவிட்டு குறுக்குப் பாதையில் வந்து கொண்டிருந்தான். செல்லையன் குறுக்கே வந்தான்.

'இந்தா பிள்ளே! உன் புருஷனின் புத்திபோன போக்கிற்கு அவனைச் செருப்பால் அடிப்பேன். உனக்காகப் பார்க்கிறேன். இஸ்டமென்றால் சொல்லு

நான் உன்னை ஏத்துக்கிறேன் என்றான்.

'பளீர்!' பொறிகலங்கிப் போனால் செல்லையன்.

ராக்கு விடு விடு என்று போய்விட்டாள்.

செல்லையன் ராக்குவை வழிமறிப்பது முத்துசாமிக்குத் தெரிந்து போயிற்று.

'என்னடி மாமன் மகனுடன்குமாளம்?'

'என்ன சொன்னே...? இன்னொருவாட்டி சொல்லு பாப்பம்? புருஷனாச்சே என்று பார்க்கிறேன். இந்தக் கேள்வியை இன்னொரு ஆண்பிள்ளை கேட்கலாம்; நீ கேட்கலாமா? உன்னைக் கட்டிக் கொண்டதற்காக நான் இப்போ நிதமும் அழுகிறேன். உனக்குப் அப்பு வேலை பெரிசு. புள்ளைக்கு பங்களா வேலை வேணும். இதுக்காக இந்த நாறிப்போன உடம்பு பயன்படுகிறதே என்று சும்மா கிடந்தேன். நான் உன்னை சொத்து; நீ சொன்னபடி கேட்டேன். ஆண்பிள்ளை உனக்கில்லாத வெட்கமா எனக்கு? நிச்சயமாச் சொல்லுறேன் என்னை நம்புறியா?' ராக்கு கேவினான்.

அன்றைக்கென்று அருந்ததி வானில் துல்லியமாகப் பிரகாசித்தது.

★

கிராமத்துப் பையன் பள்ளிக்கூடம் போகிறான்!

ஜோர்ஜ் ஸ்டீபன் பெரரா
தமிழில்: யாதவன்

தூக்கம் மிகுந்த கண்களைத் துடைத்து விட்டவாறு வண்டிக் காரனின் தோளுக்கு மேலால் வெளியே நோக்கினேன். எங்கள் வண்டி நகருக்குள் வந்து விட்டது. பொழுது விடிந்து கொண்டிருந்தது. ஆனால், பார்க்கும்படி எல்லாம் புகைபோன்ற மூடுபனி சூழ்ந்திருந்தது. வானம் கீழிறங்கி விட்டாற் போலவும் காலே வேளை ஒளியிழந்து மங்கலாகவும் தென்பட்டது.

எங்கள் வண்டி அந்தத் தெருவில் கலகலவென ஒலியெழுப்பியவாறு உயர்ந்த கட்டடங்களைத் தாண்டிச் சென்றது. காகங்கள் சிதறியவாறு பல திசைகளிலும் பறந்தன.

நான் என் தந்தையையும் அண்ணளையும் நோக்கினேன். அவர்கள் என்னைப்பார்த்தவாறு அரைத் தூக்கத்தில் இருந்தனர். நான் கொஞ்ச நேரம் அவர்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். எனக்குப் போரடித்தது. வண்டிக்குள் நிலவிய அமைதியை என்னால் தாங்க முடியவில்லை.

'நாங்கள் பட்டணத்திற்கு வந்து விட்டோம்' வண்டியின்

கலகல ஒசையையும் மீறிக் கத்தினேன்.

'ஓ... பியா... பட்டணம்' தூங்கி விழுந்தவாறு கூறினார் என் தந்தை. அவர் தன் தலையைத் தூக்கி வண்டியின் பின்புறம் நோக்கினார். கலைந்திருந்த தலையை ஒழுங்கு படுத்த முனைந்தார். கை விரல்களால் தலை மயிரைக் கோதி பின்புறம் முடிந்து விட்டார்.

வண்டி இன்னமும் கலகலத்துக் கொண்டிருந்தது. பட்டணத்துக்கு முதல் தடவையாக வருகிறேன். ஆனாலும் அது எனக்குத் தயக்கத்தைத் தரவில்லை. நான் ஏற்கனவே நினைத்திருந்ததுபோல, பட்டணம் உல்லாசபுரியாக, வண்ண வண்ணமாக இருக்கவில்லை. ஆனாலும் தெருவில் தென்படும் ஒவ்வொன்றும் ஆச்சரியத்தை அளித்தது. நாங்கள் வழியைத் தவறவிட்டது போலவும் எங்கள் கிராமத்துக்கே திரும்பிப் போக முடியாதது போலவும் எனக்குப் பிரமை ஏற்பட்டது.

'இப்போ நாங்கள் பட்டணத்திற்கு வந்துவிட்டோமே

அப்பச்சி! நாங்கள் இறங்கு வோமே. எங்கே போகிறோம் அப்பச்சி!' நான் கத்தினேன்.

'மடையா இது மாதிரிக் கத்தாதே. யாராவது நீ கத்தினதைக் கேட்டால் விந்தனைப் பகுதியில் இருந்து இப்போது தான் பட்டணம் பார்க்க வந்திருக்கிறார்கள் என்று நினைப்பார்கள்' இன்னமும் வைக்கோல் கட்டில் தலையை வைத்துப் படுத்திருந்த அண்ணன் கோபத்தோடு சொன்னான். அவன் நித்திரையைக் குழப்பி விட்டேன் என்று அவனுக்கு என்மீது கோபம். எங்கள் வண்டிக்காரன் ரோமில் அண்ணன் உற்சாகமிழந்திருந்த என்து மகத்தைப் பரிதாபத்தோடு நோக்கினேன்.

'கவலைப் படாதே பியா! நாங்கள் முதலில் காலாவுக்குப் போகிறோம். அங்குதான் மாடுகளை அவிழ்த்து விடவேண்டும்' எனக்குச் சமாதானம் சொல்கிறுற்போல விளக்கினேன்.

இரவு முழுவதும் நல்ல நித்திரை இல்லாத படியாக உடம்பெல்லாம் சூடாக இருந்தது. வைக்கோலைப் பரப்பி அதன்மீது படுத்திருக்கும் பொழுது சுகமாக இருந்தது. வண்டியின் குலுக்கல் என்னைப் பாதிக்கவில்லை. ஆனால் அது அடிக்கடி என்னைத் தூக்கத்திலிருந்து எழுப்பியது.

நான் அடுத்த மாதத்திலிருந்து ஆங்கிலப் பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்கப் போகிறேன் நான் ஐந்தாம் வகுப்பில் திறமையான சித்தி அடைந்தமையால் எனக்கு 'ஸ்கொலர்ஷிப்' கிடைத்துள்ளது இன்னும் சில நாட்களில் ஷேர்டும், கால்சட்டையும், சப்பாத்தும் அணிந்துகொண்டு ஓர் ஆங்கிலப் பள்ளிக்கூட மாணவ

ஆகப் போகப் போவதற்காக, எனக்கு உடுப்புகள் வாங்கப் பட்டணத்திற்கு வந்துள்ளோம்.

எனது நித்திரையின்போது இவைதான் என் நெஞ்சில் நிறைந்து கனவுகளாகி எனக்கு மகிழ்ச்சியை அளித்துக் கொண்டிருந்தன.

ரோமில் அண்ணன் காலாவில் வண்டியை நிறுத்தினான். அந்த இடம் சாணம் நிறைந்து அசுத்தமாகக் காணப்பட்டது. ரோமில் அண்ணன் ஒரு மூலையில் மாடுகளை அவிழ்த்து விட்டான். வண்டிக்குள்ளிருந்து வைக்கோலை எடுத்து மாடுகளுக்குப் போட்டான்.

ரோமில் அண்ணன் மாடுகளுக்குத் தீனி போட்டுக்கொண்டிருந்த சமயம் நான் அந்த இடத்தைச் சுற்றிலும் அவதானிப்பதில் ஈடுபட்டிருந்தேன். கிராமத்தில் பச்சையாகத் தெரிந்த கண்களுக்கு, இங்கு கட்டடங்களும் தூசிபடிந்த தெருக்களுமே தெரிந்தன.

ஒரு புயல் அடிக்கத் தொடங்குவது போலத் தெருக்களில் வண்டிகளின் சத்தம் படிப்படியாக எழ ஆரம்பித்தது.

ரோமில் அண்ணனின் வேலை முடிந்ததும் நாங்கள் நாலவரும் அமைதியாகத் தெருவில் நடக்க ஆரம்பித்தோம். எங்கு போகிறோம் என்று கேட்க எனக்கு ஆசைதான். ஆனால் அண்ணனின் கோபத்துக்குப் பயந்து மௌனமாக இருந்துவிட்டேன்.

'கடைகளெல்லாம் எட்டரை மணிக்குத்தான் திறக்கும்' கடைசியாக என் தந்தை அமைதியைக் குலைத்தார். அது என்னைப் பேசத்தூண்டியது.

'அதுவரைக்கும் என்ன செய்யப் போகிறோம் அப்பச்சி' என்று கேட்டேன்.

'ஏன் நாங்கள் தேநீர் குடிப் போமே' என்றான் ரோமில் அண்ணன். இரவு முழுவது பாடிய தால் அண்ணுடைய குரல் கரகரத்துப் போயிருந்தது.

தேநீர் குடித்து விட்டுக் கொஞ்சத்தூரம் நடப்போமா?' சந்தர்ப்பத்தை விடாமல் நான் கேட்டேன்.

'ஆனால் நடுத்தெருவில் போகாதே. இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் கார்களும், பஸ்களும், லொறிகளும் நூற்றுக்கணக்கில் ஓடத் தொடங்கி விடும்' என்பததை எச்சரித்தார்.

என் விருப்பத்தை அவர் ஏற்றுக்கொண்டார் என்பது தெரிந்து விட்டது. என் அண்ணன் அமைதியாக இருந்தான். எங்கள் பேச்சில் அவனுக்கு ஆர்வமிருக்கவில்லை. அவனுடைய நிலைவு வேறெங்கோ இருப்பது போலத் தெரிந்தது. தான் வாங்கிய நிலத்துக்குக் கம்பிவேலி அடிப்பது எப்படி என்பது பற்றி அவன் நினைத்துக் கொண்டிருப்பான். அவனது அமைதி என்னை ஊக்கப்படுத்தியது.

'அப்போய் தெருவில் நடப்பது எப்படி என்று தெரியும் அப்பச்சி! எங்கள் வாத்தியார் தெருவில் நடப்பது எப்படி என்று சொல்லிக் கொடுத்திருக்கிறார்' என்றேன்.

தெரு ஓரம் இருந்த பைப் படியில் முகத்தையும் கைகால் களையும் சுழுவிய பின்னர் பஸ் ஸ்டாண்டுக்கு எதிரில் இருந்த ஹோட்டலை நோக்கி நடந்தோம்.

உணவருந்திக் கொண்டிருக்கையில் ஹோட்டலின் கண்ணாடிச் சுவர்களுக்கிடாக பள்ளி மாணவர்கள்—வெள்ளைஷேர்ட், நீலக் கால்சட்டை, சப்பாத்து அணிந்து பஸ் ஸ்டாண்டை

நோக்கி நடந்து கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. வெயிலின் ஒளியில் சப்பாத்துகள் மினுங்கின. அவர்களை அவதானிக்க நான், இன்னும் சில நாட்களில் நானும் இப்படித் தான் இருப்பேன் என்று எனக்குள் சொல்லிக் கொண்டேன்.

காலை உணவை முடித்துக் கொண்டு வெளியே வந்தோம். சில நிமிடங்கள் நடந்தோம். பின்னர் எனது அண்ணனும், ரோமில் அண்ணனும் கம்பி வேலிக்குத் தேவையான, முள்ளுக் கம்பியை வாங்கிக்கொண்டு வண்டியில் போவதென்றும் நானும் எனது தந்தையும் எங்களுக்குத் தேவையான பொருட்களை வாங்கிக்கொண்டு பஸ்ஸில் போவதென்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டது. அண்ணனுடன் வண்டியில் போவதில்லை என்பது எனக்கு மகிழ்ச்சியை அளித்தது. எங்களுக்குத் தேவையான துணிகளை வாங்கிக்கொண்டு நானும் என் தந்தையும் கெதியில் போய்விடுவோம்.

என் அண்ணனும், ரோமில் அண்ணனும் இரும்புக் கடையை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினார்கள். நானும் என் தந்தையும் துணிக்கடைகள் நிறைந்த பஜாருக்குள் நடக்க ஆரம்பித்தோம். அங்கு என் தந்தைக்குச் சில இஸ்லாமிய வியாபாரிகளைத் தெரியும்.

நாங்கள் இருவரும் ஒரு பெரிய துணிக் கடைக்குள் நுழைந்தோம். நான் தயங்கி நிற்கையில் இரும்புப் பெட்டிக்கு அருகில் இருந்த ஒரு பருத்த மனிதரை நோக்கி என் தந்தை சென்றார். அந்த மனிதருடைய மேசையில், அழகாக பைண்டு செய்யப்பட்ட தடித்த புத்தகங்கள் இருந்தன. எங்கள் கிராமத்துக் கோவிலில் இருக்கும்

'ஹாழத்துரு'வின் அலுமாரிக் குள் இருந்த புத்தகங்களைவிட இவை பெரிதாக இருந்தன. அதைவிட முதலாளியின் மேசையில் இன்னுமொரு பொருளும் இருந்தது. அதுதான் டெலிபோன் என்று பின்னால் தெரிந்து கொண்டேன்.

நான் அவர் அருகில் செல்லத் தயங்கியவாறு நிற்கையில் என் தந்தை பேசத்தொடங்கி விட்டார்.

'நாங்கள் கொஞ்சம் உடுப் புகள் வாங்க வந்திருக்கிறோம். முதலாளி!' என்றார் என் தந்தை.

'யாருக்குப் பெரியவரே?' அந்த முதலாளி ஆர்வத்தோடும் சினேக பூர்வமாகவும் கேட்டார்.

'என்னுடைய மகனுக்குத் தான். இங்கே நிற்கிறேன். அவனுக்கு 'ஸ்கொலர்ஷிப்' கிடைத்திருக்கிறது. அடுத்த மாதத்தில் இருந்து அவன் இங்கிலீஸ் பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போகப் போகிறான்' என் தந்தை சற்றுப் பெருமையுடன் கூறினார்.

'அடே அப்பா! நல்லது பையா! ரொம்ப நல்லது இளந்தாரி' முதலாளி எழுந்து வந்து என் தோளில் தட்டிக்கொடுத்தார்.

'அடே ஆப்தின்! வாடா இங்கே! இந்தப் பெரியவருக்குத் தேவையானதெல்லாவற்றையும் எடுத்துக் கொடு. அவர் எனது பழைய கூட்டாளி' என்று முதலாளி ஒருவரிடம் சொன்னார்.

நாங்கள் அவனைப் பின் தொடர்ந்து சென்றோம். வரிசையாக இருந்த அலுமாரிகளுக்கு முன்னால் மேசைக்கருகில் நின்றோம்.

துணிகளைப்பற்றி எங்களுக்கு ஒன்றும் தெரியாது. அவன் சிபாரிசு செய்தவற்றை வாங்கி

னோம். கடையில் அவனுடைய ஆலோசனையைத் தொடர்ந்து 'ரொடிமேட்' உடுப்புகளும் வாங்க நினைத்தோம். அந்த விற்பனையாளன் என்னை ஒரு சின்ன அறைக்குள் அனுப்பினான். அங்கு மூன்று பெரிய கண்ணாடிகள் இருந்தன. கால்சட்டையையும் சேர்டையும் போட்டுப் பார்த்தேன். நான் காலையில் பார்த்த மாணவர்களைப் போலத் தோன்றவில்லை. என் தலையிறையும் வெட்டவேண்டும் என்று நினைத்தேன். மீண்டும் சாரத்தை உடுக்காது இப்படியே கிராமத்துக்குப் போவதென்று நினைத்துக்கொண்டேன்.

நான் அறையை விட்டு வெளியே வந்தபோது எனக்கு ஒரு சப்பாத்து வாங்கிக்கொடுக்குமாறு முதலாளி என் தந்தையிடம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். ஒரு சோடியைப் போட்டுப் பார்த்துத் திருப்தி அடைந்தேன். ஆனால் திரும்பி வீட்டுக்குப் போகும் பொழுது அதை அணிந்துகொள்ள விரும்பவில்லை. அது என் நடையைக் குழப்பி விடும் என்று பயந்தேன். ஆனாலும் அதைக் கழற்றவில்லை.

என் தந்தை கணக்குப் பார்த்துப் பணத்தைக் கொடுக்கும்வரை முதலாளியின் மேசைக்கருகில் அமர்ந்திருந்தேன். ஒரு பையன் மூன்று கோப்பைகளில் தேநீரும் ஒரு தட்டில் இனிப்புப் பலகாரங்களும் கொண்டுவந்தான். நான் சில பலகாரங்களைச் சாப்பிட்டுத் தேநீரையும் அருந்தினேன். முதலாளி என் தந்தைக்கு வெளிநாட்டுச் கருட்டொன்றைக் கொடுத்தார். இனிமேலும் பட்டணத்துக்கு வரும்பொழுதெல்லாம் தனது கடைக்கு வரும்படி முதலாளி என் தந்தையிடம் கூறினார். அவர்கள் பேச்சைக் கேட்டுக்

கொண்டிருந்த எனக்கு இந்தப் பெரிய முதலாளியுடன் எந்தத் தை எப்படிச் சிநேகிதமானார் என்று அதிசயமாக இருந்தது.

'முதலாளி நாங்கள் போய் வருகிறோம்' எழுந்தவாறு விடை பெற்றார் என் தந்தை.

'சரி சரி போய் வாருங்கள் பெரியவரே! என்று கூறிய முதலாளி, 'இளந்தாரி! பெரிய பள்ளிக் கூடத்துக்குப் போய் படித்துப் பெரிய மனிதனாக வர வேண்டும்' என்று தோளில் தட்டிக்கொடுத்தார்.

நான் வீட்டுக்குக் கெதியில் போகவிரும்பினேன். தந்தை சாப்பிட்டு விட்டுப் போவோம் என்று கூறியபோது, நான் மறுத்துவிட்டேன். பஸ் ஸ்டாண்டை நோக்கி நடந்தோம்.

நாங்கள் ஊருக்குள் வரும் போது பள்ளிக்கூடம்விடும் நேரமாக இருந்தது. என் தந்தை வெற்றிலை வாங்குவதற்காக கடையருகில் சில நிமிடங்கள் நின்றார். அவர் வரும்வரை மெதுவாக நடந்து சென்றேன். நான் பள்ளிக்கூடத்தை அணுகியபோது கடைசி மணி அடிக்கும் சப்தம் கேட்டது. சிறிய சுவரின் மேலாகப் பிள்ளைகள் வரிசையாக நிற்பது தெரிந்தது. பிரார்த்தனையைக் கூறிக்கொண்டிருந்தார்கள். தெருவோரம் இருந்த வகுப்பறையில் நின்ற மாணவர்கள் சிலர், தெருவில் மெதுவாக நடந்து கொண்டிருந்த என்னைப்பார்த்துவிட்டார்கள். அனைவருடைய முகங்களும் என்னையே நோக்கின.

'ஏய்... ஏய்... யக்கோ..... பாரடா பியா.. கழுசான் போட்டிருக்கிறான்' யாரே ஒருவன் கத்தினான்

'இரண்டு கால்களிலும் கழுசான் போட்டிருக்கிறான்' என்று

ரன்னு சிரித்தபடி கூறுவது கேட்டது.

'ஏய் அடோ பியா! கழுசான் காரப் பியா' பண்டா கேலியாகக் கத்தினான். தொடர்ந்து காவா பாடினான்.

'பியா பியா பின்கியா கொப்பி கொடன வன் கியா!'

காவா என்றைக்குமே என்னுடன் தல்ல உறவு வைத்துக் கொண்டது இல்லை அதனால் பெரிய குரலில், மற்றப் பையன்களுக்குக் கேட்கும் வகையில் பாடினான். தலைமை வாத்தியாரின் குரல் கேட்டது.

'எக்... கா...ய்
தெக் கா...ய்
து னாய்'

பின்னர் எல்லா மாணவர்களும் ஒரே குரலில் பலமாகக் கூறினார்கள்.

பள்ளிகூடம் விட்டாயிற்று. அடுத்த கணம் பெருங்கூச்சல் உண்டாயிற்று. 'கேட்' வழியே பிள்ளைகள் எல்லோரும் முண்டியடித்துக்கொண்டு வெளியே வந்தார்கள். புத்தகங்களையும் சிலேட்டுகளையும் இறுகப் பற்றியவாறு ஒருவரை ஒருவர் தள்ளியபடி நெருக்கி அடித்துக் கொண்டு வந்தார்கள். கல்லால் அடிபட்ட தேனீக்கூட்டம்போல பல திசைகளிலும் பறந்தார்கள்.

திடீரென்று எனக்குப் பின்னால் சில மாணவர்கள் வருவதை உணர்ந்தேன். ஒவ்வொருவரும் பட்டப் பெயர்களைக் கூவியபடி வந்தார்கள். மிக மோசமாக என்னைப்பற்றி கூறிக்கொண்டு வந்தார்கள்.

எனது கால்சட்டையை இறுகப் பிடித்தபடி எவ்வளவு வேகமாக ஓடமுடியுமோ, அவ்வளவு வேகமாக ஓடினேன். ★

அதிர்ஷ்டம் உங்கள் ஹைப்பில்

50 சதத்தீஸ் லட்சாதிபதி

ஆறு தீனங்களுக்கு ஒரு சுவீப் டிக்கெட். பண்டிகை நாட்களுக்கும் வீசேஷ காலங்களுக்கும் தீனசர் ஒரு சுவீப் டிக்கெட் அதிர்ஷ்டப் பரிசைப் பெறவும், நீம் நாட்டின் முன்னேற்றத்துக்கு உதவவும் நீங்கள் 50 சதம் கொடுத்து வாங்கும் ஒரு சுவீப் டிக்கெட் உங்களை லட்சாதிபதியாக்கலாம்!

தேசிய ஸ்லாட் டிரா சபை

சாரதாஸ் பிடிவை மாளிகை

27/3, மின்சார வீதி, யாழ்ப்பாணம்

L. S. S. பிடிவைகளுக்கும்

சீத்தைத் தினுசுகளுக்கும்

இலங்கையில் உற்பத்தி செய்யப்படும்

கைத்தறிப் பிடிவைகளுக்கும்

நெடிமேட் சேட், சிறுவர் உடுப்புகளுக்கும்

மற்றும் சகலவிதமான

சாய்ப்புச் சாமான்களுக்கும்

சிறந்த இடம்

SARATHAS TEXTILES

27/3, Power House Road, JAFFNA.

60, அன்தூரியார் வீதி, யாழ்ப்பாணம் முகவரிகளில் வசிக்கவும், ஆசிரியரும் வெளியிடுபவருமான டொரிவித் தீவா அவர்களுக்காக மல்லிகை சாரதாஸ் கடை யாழ்ப்பாணம் முல்லைக் காலத்தில் ஆசிரிய நற்ப்பெற்றது.